

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 955

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 octombrie 2023

SUMAR

Pagina

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Sentința nr. 111 din 18 decembrie 2020 a Curții de Apel
Brașov 1–16

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 111 Ședința publică din 18 decembrie 2020

Dosar nr. 452/64/2020

Completul constituit din:
Președinte — Maria Iuliana Mihai — judecător
Grefier — Tatiana Micu

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra acțiunii formulate de reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și cu intervenienta accesorie Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România, având ca obiect „anulare acte administrativ cu caracter normativ”.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data de 8.12.2020, fiind consemnate în încheierea de ședință, care face parte integrantă din prezenta hotărâre judecătorească.

Instanța, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise, în conformitate cu dispozițiile art. 396 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea atât asupra excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârât și de intervenienta accesorie, cât și asupra fondului cauzei, pentru data de astăzi, 18.12.2020.

CURTEA,

deliberând asupra cauzei de față, constată:

Prin cererea înregistrată la această instanță la data de 5.10.2020 cu nr. 452/64/2020, astfel cum a fost completată și

precizată (filele 71—98, 105—130 vol. VIII, 56—73 vol. IX), reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, să dispună:

— anularea în tot a prevederilor anexei nr. 3 intitulate Centralizatorul nr. 3 privind cotele de recoltă aprobate pentru perioada de vânătoare 2020/2021, la speciile: porumbel gulerat, porumbel de scorbură, turturică, guguștiuc, ieruncă, prepeliță, ciocârlie de câmp, graur, sturzul de vâsc, sturzul cântător, sturzul viilor, sturzul de iarnă și stâncuță, aprobată prin Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 pentru aprobarea cotelor de recoltă/vânătoare la unele specii de interes cinegetic la care vânătoarea este permisă pentru perioada 2020—14 mai 2021;

— anularea în tot a prevederilor anexei nr. 4 intitulate Centralizatorul nr. 4 privind cotele de recoltă aprobate pentru perioada de vânătoare 2020/2021, la speciile: găscă de vară, gărlia mare, rață mare, rață mică, rață fluierătoare, rață cu cap castaniu, rață moțată, rață pestriță, rață sunătoare, rață lingurar, rață sulițar, rață cărâitoare și rață cu cap negru, aprobată prin Ordinul MMAP nr. 1.400/2020;

— anularea în tot a prevederilor anexei nr. 5 intitulate Centralizatorul nr. 5 privind cotele de recoltă aprobate pentru perioada 2020/2021, la speciile: lișiță, găinușă de baltă, sitar de pădure, becațină comună, becațină mică, cioară grivă, cioară grivă sudică, cioară de semănătură, coțofană, gaiță, aprobată prin Ordinul MMAP nr. 1.400/2020;

— anularea prevederilor art. 4 și ale art. 10 alin. (1), (2) și (3) din Ordinul MMAP nr. 1.400/2020.

În motivare, reclamanta a arătat, cu titlu prealabil, că își justifică legitimarea procesuală în cauză prin scopul stabilit de Statutul asociației și legătura acestuia cu obiectul cauzei, invocând ca temelie de drept în acest sens dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. b), m) și r) din Legea nr. 554/2004, precum și prevederile preambulului, art. 1, art. 2 pct. 15, 31—32, 38, 60, art. 3, art. 5, art. 20 alin. (1) și (6), art. 49, art. 75 din OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului.

Reclamanta a menționat că, anterior formulării acțiunii, în data de 31.07.2020, a trimis pârâtului, prin poștă electronică, o plângere prealabilă, formulată în baza art. 7 din Legea 554/2004, prin care a solicitat reexaminarea actului normativ în sensul revocării prevederilor enumerate mai sus, plângere înregistrată la emitent cu nr. R9530/31.07.2020 și la care nu a primit niciun răspuns.

Reclamanta a invocat ca argument de nelegalitate, pentru toate dispozițiile a căror anulare o solicită, faptul că Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 a fost adoptat cu încălcarea prevederilor art. 77 raportat la art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă coroborate cu art. 17 din Legea nr. 407/2006, art. 33 și anexa nr. 8 din OUG nr. 57/2007, Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 478/2002, Ordinul MADR nr. 512/2004, Ordinului ministrului apelor și pădurilor nr. 393/2002, Decizia Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului nr. 10.152/1995, în sensul că formula introductivă a ordinului contestat nu cuprinde toate temeiurile juridice menționate anterior, deși gestionarea și administrarea faunei de interes cinegetic din care fac parte și cele 36 de specii de păsări pentru care au fost aprobate cote de recoltă la anexele nr. 3—5 se fac, cu respectarea principiului durabilității, pe baza studiilor de evaluare a speciilor de faună cinegetică, regimul juridic al vânării acestor păsări fiind reglementat și de OUG nr. 57/2007, iar în referatul de aprobare a Ordinului MMAP nr. 1.400/2020 și în alte acte la care trimite acest referat sunt invocate prevederile Ordinului MMAP nr. 478/2003, Ordinului MAPD nr. 512/2004, Ordinului MAPD nr. 393/2002 sau Deciziei MAPPM nr. 10.152/1995.

Reclamanta a susținut ca argument de nelegalitate, referitoare la anexele nr. 3—5 ale Ordinului MMAP nr. 1.400/2020, în primul rând, faptul că aceste anexe au fost adoptate cu încălcarea prevederilor art. 6, art. 7, art. 13, art. 20 alin. (1) și (3) coroborate cu art. 30 și la art. 31 din Legea nr. 24/2000, raportate la prevederile art. 6 alin. (1) lit. f) și j) și art. 17 din Legea nr. 407/2006; punctele/paragrafele nr. 3—7, 10 și 13 din Preambulul Directivei 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice; preambulul Convenției privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice, adoptată la Bonn, ratificată prin Legea nr. 13/1998; punctul/paragraful nr. 5 al Preambulului Acordului privind conservarea păsărilor de apă migratoare african-eurasiatice, adoptat la Haga la 16 iunie 1995, ratificat prin Legea nr. 89/2000; preambulul, definițiile de la art. 2 ale „Biodiversității” și „utilizării durabile” și prevederile art. 14 din Convenția pentru Diversitate Biologică, ratificată de România prin Legea nr. 58/1994, „principiul precauției”, „principiul prevenției”, „principiul buneii guvernări”, „principiul abordării ecosistemice” adoptate în conferința părților la Convenția pentru Diversitate Biologică și prevăzute în „Strategia Națională și Planul de Acțiune pentru Conservarea Biodiversității 2014—2020”, definit la punctul nr. 1.2 — „Obiectivele și principiile conservării biodiversității”, în sensul că:

— stabilirea cotelor de recoltă la speciile de păsări mai sus menționate s-a realizat prin metode ad-hoc, incompatibile cu ideile de studiu științific, de evaluare, de cercetare sau de analiză a efectelor de mediu, „în funcție de media cotelor de recoltă pe județ aprobate în ultimele 5 sezoane de vânătoare” pentru speciile respective sau „prin alte metode de calcul” (neprecizate/necunoscute), ca excepție, în cazul speciilor admise de lege la vânătoare, la care se impune aprobarea unor

cote de recoltă mai mari datorită necesității menținerii echilibrului agro-silvo-cinegetic, precum și pentru prevenirea și combaterea epizootiilor;

— stabilirea cotelor de recoltă la cele 36 de specii de păsări sălbatice (în quantum total de aproximativ 1.500.000 de păsări) aparținând unor specii protejate prin Directiva Păsări, prin OUG nr. 57/2007 și/sau prin convenții și acorduri internaționale ratificate de România, nu a fost fundamentată pe baza studiilor de evaluare a efectivelor speciilor respective potrivit prevederilor art. 17 din Legea vânătorii și protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, interpretate în sensul punctelor/paragrafelor nr. 3—7, 10 și 13 din Preambulul Directivei Păsări, Preambulul Convenției de la Bonn și punctului/paragraful nr. 5 al Preambulului Acordului de la Haga, Preambulului și art. 14 din Convenția pentru Diversitate Biologică, principiul precauției și principiul prevenției adoptate în conferința părților la Convenția pentru Diversitate Biologică — CBD și prevăzut în Strategia Națională și Planul de Acțiune pentru Conservarea Biodiversității 2014—2020.

Reclamanta a mai susținut că stabilirea cotelor de recoltă la speciile de păsări sălbatice pentru sezonul 2020/2021, prin calcularea „mediei cotelor de recoltă aprobate în ultimii 5 ani”, nu reprezintă o normă fundamentată și reglementată, ci o indicație ad-hoc incompatibilă cu ideea de studiu, de evaluare statistică ori de analiză/evaluare a efectelor de mediu și încălcă premisa formală esențială a oricărui demers științific, respectiv au fost stabilite, fără efectuarea unor studii de evaluare a efectivelor, cu încălcarea principiului durabilității și contrar dispozițiilor art. 17 și art. 6 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 407/2006 (interpretate în sensul punctelor/paragrafele nr. 3—7, 10 și 13 din Preambulul Directivei „Păsări”, Preambulul Convenției de la Bonn și punctului/paragraful nr. 5 al Preambulului Acordului de la Haga, paragrafelor nr. 6 și 12 din Convenția pentru Diversitate Biologică — CDB, al obiectivelor „conservării diversității biologice” și „utilizării durabile a componentelor diversității biologice”, obiective CDB, statuate la pct. 1.2. din Strategia Națională pentru Diversitate Biologică Strategia Națională și Planul de Acțiune pentru Conservarea Biodiversității 2014—2020), cu încălcarea „principiului precauției”, „principiului guvernării responsabile”, „principiului prevenției”, „principiului abordării ecosistemice” (adoptate în Conferința Părților la Convenția pentru Diversitate Biologică — CDB), adică fără să fie fundamentate pe studii de evaluare a faunei de interes cinegetic ale speciilor respective, efectuate anual, pentru fiecare fond cinegetic.

Reclamanta a menționat că este evident că studiile de evaluare prevăzute de art. 17 din Legea nr. 407/2006 nu au fost efectuate cu privire la speciile de păsări sedentare sau migratoare (care figurează în anexele nr. 3—5 ale Ordinului nr. 1.400/2020), întrucât pârâtul nu ține și nu publică evidența datelor referitoare la populația de faună cinegetică reprezentată de speciile de păsări migratoare, aspect ce rezultă din interpretarea și coroborarea Referatului de aprobare al Ordinului nr. 1.400/2020 cu Adresa/Scrisoarea nr. 163.022/22.01.2020 a Ministerului Apelor și Pădurilor, nota de ședință depusă la Dosarul nr. 622/64/2020, la data de 10.04.2020, titlul și structura anexelor GI și I5 la care trimite Scrisoarea nr. 163.022/22.01.2020, respectiv din Structura și titlatura Centralizatoarelor „păsări 1—9” și „mamifere 1”, parte integrantă a Centralizatoarelor studiilor de evaluare faună cinegetică pentru anii 2015—2019, postate pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor.

În opinia reclamantei, nu se poate invoca faptul că absența din Referatul de aprobare a referințelor la studii de cercetare, evaluări statistice, analize de mediu poate fi suplinită prin trimiterea la unele referințe științifice după adoptarea și publicarea actului normativ, respectiv prin trimiterea la anumite date/informații disponibile la momentul fundamentării sau aprobării Ordinului nr. 1.400/13.07.2020.

Reclamanta a mai arătat că stabilirea/aprobarea cotelor de recoltă pentru sezonul 2020/2021, la cele 36 de specii de păsări sedentare sau migratoare, nu a fost fundamentată pe studii,

surse de informații suplimentare, evaluări statistice și nu a fost precedată de o activitate de documentare și analiză științifică finalizată printr-un studiu de impact asupra mediului, sub aspectul conservării biodiversității, luându-se în considerare și interesul social din perspectiva principiului utilizării raționale bazate pe „valorile de existență” ale mediului/biodiversității, adică al acelei utilizări care implică și posibilitatea de a oferi persoanelor fără intenții de vânatoare (ornitologi, oameni de știință, iubitori de natură) acces la viața sălbatică și ocazia de a se bucura de natură, deși avea obligația de a fundamenta stabilirea/aprobarea cotelor de recoltă în acest mod, chiar și în situația în care legislația specială nu ar fi reglementat în mod expres realizarea unor studii de evaluare a efectivelor de păsări sălbatice admise la vânatoare, în vederea protecției, conservării și utilizării durabile a acestora, conform art. 17 din Legea nr. 407/2006, anexei nr. 8 și art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007 coroborate cu anexa nr. 5 la Directiva Păsări. Astfel, normele și principiile generale de conservare și de utilizare durabilă a mediului și biodiversității codificate de Convenția Diversității Biologice, de legislația generală de protecție a mediului (sau de preambulurile convențiilor sau directivei mai sus citate), coroborate cu legea de tehnică legislativă, impun realizarea unor studii/evaluări ale impactului asupra mediului, anterior emiterii oricărui act normativ cu impact potențial asupra mediului, iar păsările sălbatice reprezintă în mod evident o componentă importantă a mediului sub aspectul biodiversității, susceptibilă de a fi afectată prin vânarea a peste 1.500.000 de astfel de păsări.

Reclamanta a mai invocat că nivelul cotelor de recoltă stabilit la specii de păsări migratoare sau sedentare de la anexele nr. 3—5 ale Ordinului MMAP nr. 1.400/2020 nu reprezintă o reglementare fundamentată, necesară și posibilă, contrar art. 6 alin. (1), art. 7 și art. 20 din Legea nr. 24/2000, în condițiile în care aceste cote de recoltă nu sunt niciodată realizate (cel puțin în ultimii 5 ani), deși, potrivit art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006, ele sunt obligatoriu de realizat. Or, nerealizarea cotelor de recoltă obligatorii reprezintă o necorelare evidentă între cotele de recoltă și nivelurile populaționale ale speciilor menționate ce indică o supraevaluare a cotelor de captură care duc la declinul populațiilor. În plus, în cazul speciei cioară grivă sudică, ce figurează în anexa nr. 5 cu o cotă de recoltă de 2.005 exemplare, aprobarea acesteia nu reprezintă o reglementare fundamentată, necesară și posibilă [contrar art. 6 alin. (1), art. 7 și art. 20 din Legea nr. 24/2000] deoarece această specie nu există pe teritoriul României.

Reclamanta a precizat că datele din „Atlasul păsărilor de interes comunitar, ediția 2015” sunt vechi de 7 ani, ceea ce înseamnă că stabilirea acestor cote pe baza datelor din Atlas nu ar fi fundamentată în baza unor date/informații actuale și că aceste date trebuiau să fie actualizate în iulie 2019, atunci când era programată raportarea României către Uniunea Europeană, potrivit art. 12 din Directiva Păsări, însă autoritățile române au depășit termenul iulie 2019 și au întârziat colectarea/procesarea noilor date despre speciile cuibăritoare/care iernează în România și întocmirea raportării.

Reclamanta a invocat și faptul că pârâtu nu a adoptat/promovat/indicat/utilizat nicio metodologie/formulă tehnică de calcul al nivelului cotelor de recoltă pentru păsările sălbatice de la anexele nr. 3—5 la Ordinul nr. 1.400/2020, pe baza căreia să se poată calcula nivelul cotelor de recoltă printr-o eventuală raportare la datele generice din Atlas, iar raportul dintre cotele de recoltă aprobate și datele din Atlas (sau lipsa totală a datelor respective) ar prezenta disproporții sau anomalii evidente, în cazul mai multor specii (precum gâsca de vară, gărlia mare, rața mare, rața mică, rața sulțar, rața cărâitoare, rața cu capul negru, sitarul de pădure, becațina comună sau lișița, sturzul viilor, becațina mică, cioara grivă, cioara grivă sudică sau cioara de semănătură) pentru care cotele de recoltă sunt fie mai mari (chiar și de mai multe ori) decât întreaga populație cuibăritoare, populația care iernează sau populația aflată în pasaj în România prezentată în Atlas, fie imposibil de raportat la datele din Atlas

deoarece păsările respective nu apar în Atlas, fie în procente relative mari din populația cuibăritoare/care iernează.

În plus, informațiile populaționale furnizate de Raportarea către UE, în baza art. 12, din anul 2013 și de Atlasul Păsărilor, ediția 2015, nu au nicio utilitate în economia stabilirii cotelor de recoltă pentru 14 specii de păsări migratoare (porumbel gulerat, porumbel de scorbura, turturică, prepeliță, ciocârlie de câmp, graur, sturz de vâsc, sturz cântător, sturzul viilor, cocoșar/sturz de iarnă, rața cărâitoare, lișița, sitar de pădure, becațina comună), pentru că aceste informații nu se referă la populațiile asupra cărora se exercită acțiunea de vânatoare (populațiile în pasaj sau populațiile care iernează, în condițiile în care speciile respective nu iernează în România), respectiv ar avea doar o utilitate parțială pentru un număr de 5 specii migratoare (speciile gărlia mare, rața sunătoare, rața sulțar, rața cu capul negru și lișița), pentru că aceste informații se referă numai la populațiile care iernează în România ale acestor specii, nu și la populațiile care tranzitează România în pasaj, în condițiile în care vânatoarea la aceste specii afectează, în primul rând, populațiile aflate în pasaj prin România.

Reclamanta a mai evocat faptul că, din referatul de aprobare sau din alte acte de fundamentare a Ordinului nr. 1.400/2020, nu reiese că pârâtu a ținut seama de statusul nefavorabil sau necunoscut la nivelul UE („aproape amenințat”, „amenințat”, „în declin”, „epuizat” sau „necunoscut”) a 14 specii dintre cele pentru care s-au aprobat cote de recoltă: ciocârlie de câmp, sturzul viilor, lișița, becațina comună, sturzul viilor, sturzul de iarnă/cocoșar, rața fluierătoare, rața cu cap castaniu, rața sulțar, rața cărâitoare, rața cu capul negru, turturică.

Strict cu referire la aprobarea cotelor de recoltă la specia de rața sunătoare și de gâscă de vară, reclamanta a menționat că, potrivit Acordului privind conservarea păsărilor de apă migratoare african-eurasiatice, adoptat la Haga la 16 iunie 1995, ratificat prin Legea nr. 89/2000, cotele de recoltă sunt aprobate nelegal, fără o fundamentare temeinică de unde să reiasă dacă s-a stabilit în prealabil că practicarea vânătorii la aceste specii este o practică culturală tradițională pe fondurile de vânatoare în care urmează să se realizeze aceste cote, așa cum impune punctul 2.1.1 lit. c) de la anexa nr. III — Plan de acțiune a Acordului, în condițiile în care vânatoarea acestei specii nu este în România o practică tradițională, în sensul Acordului. Apoi, cu referire la speciile de păsări de apă (rața sunătoare, rața cu capul negru, rața mare, gâsca de vară, gărlia mare, rața mare, rața mică, rața fluierătoare, rața cu cap castaniu, rața moțată, rața pestriță, rața cărâitoare și rața sulțar, lișița, becațina mică și becațina comună), potrivit aceluiași Acord, cotele de recoltă sunt aprobate aparent nelegal, fără o fundamentare temeinică care să aibă în vedere efectuarea de recensăminte și participarea la programele coordonate de inelare pentru a identifica rutele de migrație ale tuturor populațiilor, utilizând cunoștințele disponibile despre migrările sezoniere legate sau nu de reproducere, rezultatele recensămintelor și participând la programe coordonate de inelare, aceste aspecte nefiind invocate în referatul de aprobare a ordinului.

Reclamanta a subliniat că stabilirea cotelor de vânatoare la cele 36 de specii de păsări sălbatice pentru care s-au aprobat cote de recoltă prin Ordinul nr. 1.400/2020 s-a realizat, nelegal, fără o fundamentare temeinică, care să aibă la bază: date referitoare la nivelul populațiilor al speciilor migratoare obținute în urma realizării de studii și cercetări bazate pe metoda inelării, conform art. 33 alin. (8) și anexei nr. 8, lit. c) din OUG nr. 57/2007 coroborate cu anexa nr. 5 la Directivă; evaluarea influenței metodelor de capturare a păsărilor sălbatice asupra nivelurilor populaționale; prezentarea listelor naționale ale speciilor amenințate cu dispariția sau ale celor periclitate, ținându-se cont de arealul natural de distribuție al acestora; enumerarea și descrierea din punct de vedere ecologic a zonelor situate de-a lungul rutelor de migrație și care au o importanță deosebită pentru speciile migratoare, în special ca zone de iernat și cuibărit; dezvoltarea sau îmbunătățirea

metodelor ecologice de prevenire a pagubelor cauzate de păsări; determinarea rolului anumitor specii ca indicatori ai poluării mediului; studierea efectelor adverse ale poluării chimice asupra nivelurilor populaționale ale speciilor de păsări; cooperarea României cu alte state semnatare ale Acordului de la Haga pentru a se asigura că legislațiile naționale de vânatoare includ principiul utilizării sustenabile, luând în considerare întreaga arie geografică a populațiilor de păsări de apă respective și caracteristicile istorice ale existenței lor; întreprinderea de studii cu privire la impactul vânătorii și al comerțului asupra populațiilor cuprinse în tabelul nr. 1, la importanța acestor forme de utilizare pentru economia locală și națională; analiza periodică a stării de conservare a speciilor migratoare vizate și identificarea factorilor care pot fi nocivi pentru această stare; coordonarea planurilor de conservare și gestionare; cercetarea ecologiei și dinamicii populației speciei migratoare vizate, cu referire specială la migrație; schimbul de informații asupra speciilor migratoare vizate, o atenție specială fiind acordată schimbului de rezultate științifice și datelor statistice relevante; luarea în considerare a introducerii unor perioade de prohibiție la vânatoare mai ales în situațiile în care nu există deloc date relevante pentru România despre speciile la care urmează să se aprobe cote de recoltare.

Reclamanta a invocat jurisprudența CJUE, respectiv Hotărârea din 13 decembrie 2007, *Cauza Comisia versus Irlanda, C-418/04*, prin care s-a statuat că efectuarea cercetărilor prevăzute la art. 10 și la anexa nr. V din Directiva Păsări, având la bază metoda inelării, este obligatorie, și nu facultativă.

În ceea ce privește prevederile art. 4 din Ordinul nr. 1.400/2020, reclamanta a susținut că acestea încalcă prevederile art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006 și ale art. 6, art. 7, art. 8 alin. (4), art. 20, art. 30—31 din Legea nr. 24/2000, în sensul că aceste prevederi sunt nefundamentate, neclare și instituie în sarcina structurilor teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânatoare (ITRS/Gărzile forestiere județene) posibilitatea, contrară legii, de a modifica/reaproba cotele de recoltă aprobate de pârâul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor prin Ordinul nr. 1.400/2020.

În acest sens, reclamanta a precizat că, printre atribuțiile administratorului faunei de interes cinegetic prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a)—v), nu se numără și atribuția de a delega structurilor teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânatoare „analizarea și aprobarea și reșezarea cotelor de recoltă aprobate” prin ordinul emis în baza art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006. De altfel, nicăieri în Legea nr. 407/2006 sau în alt act normativ de nivel primar nu există o prevedere în baza sau în executarea căreia să se poată emite o asemenea reglementare. Atribuția reglementată la art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006 este una limitativă ce constă doar în stabilirea și aprobarea, anual, până la data de 15 aprilie pentru specia căprior și până la 15 mai pentru celelalte specii admise la vânatoare, cu avizul autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului, a cotelor de recoltă pentru speciile de interes cinegetic admise la vânatoare.

De asemenea, reclamanta a mai susținut că art. 4 din Ordinul nr. 1.400/2020 nu este fundamentat, deoarece nici în Referatul de aprobare cu nr. 149.007/15.04.2020, nici în Scrisoarea nr. 136.022/20.01.2020 nu există nici cea mai mică tentativă de explicare sau justificare a acestor prevederi și că, în plus, contrar art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, această normă utilizează sintagme neclare/nedefinite în context, respectiv sintagma „modificarea condițiilor ecologice din cuprinsul fiecărui fond cinegetic” și sintagma „mișcarea naturală de efective”. Aceste sintagme nu sunt definite nici în Ordinul MMAP nr. 1.400/2020, nici în Legea nr. 407/2006 sau în actele de fundamentare ale Ordinului nr. 1.400/2020 și creează confuzie prin lipsa de predictibilitate a situațiilor pe care le reglementează/descriu.

În ceea ce privește prevederile art. 10 alin. (1), (2) și (3) din Ordinul nr. 1.400/2020 referitoare la speciile de șacal, vulpe, cioară grivă și coțofană, reclamanta a considerat că acestea

încalcă prevederile art. 4, art. 6 alin. (1), art. 7, art. 8 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (1) și (3), art. 30—31, art. 42 și art. 77 din Legea nr. 24/2000, raportate la art. 19, art. 23 alin. (1) lit. d), art. 26, și anexa I și II din Legea nr. 407/2006, art. 33 alin. (2), (3), (4) din OUG nr. 57/2007, art. 15 din Directiva 2002/60/CE a Consiliului din 27 iunie 2002 de stabilire a dispozițiilor specifice de combatere a pestei porcine africane și de modificare a Directivei 92/119/CEE în ceea ce privește boala Teschen și pesta porcină africană, art. 15 alin. (1) lit. a) și b) și art. 16 alin. (6) lit. m) ale Ordinului președintelui ANSVSA nr. 99/2006 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind controlul pestei porcine africane, recomandările Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară (EFSA) indicate de către ANSVSA în Scrisoarea nr. 7.148/18.05.2020, Planul strategic de management al pestei porcine africane pentru Europa, Programul național de supraveghere, prevenire și control al pestei porcine africane, precum și pentru completarea unor acte normative, aprobat prin HG nr. 830/2016, și Planul suplimentar de combatere a PPA nr. 67.571/1.08.2018, aprobat prin Hotărârea CNNSU nr. 3/2018.

Astfel, reclamanta a considerat că reglementările sunt nefundamentate, în condițiile în care nu există niciun studiu științific și nicio reglementare europeană sau națională din care să reiasă faptul că anumite păsări omnivore, precum cioara grivă sau coțofana, ori anumite specii carnivore/omnivore, precum vulpea sau șacalul, reprezintă vectori de transmitere a pestei porcine sau a pestei porcine africane sau că, în vederea combaterii răspândirii pestei, se impune vânarea speciilor respective, ci, din contră, există studii și observații științifice care indică faptul că, prin consumarea carcaselor de mistreț, anumite specii necrofage împiedică răspândirea virusului PPA.

În plus, reglementarea încalcă solicitările Comisiei Europene, recomandările ANSVSA și Autorității Europene pentru Protecția Alimentelor (EFSA) și legislația care reglementează măsurile de control ale pestei porcine africane la porcii mistreți, în condițiile în care aceste măsuri prevăd stoparea vânătorii la porcii mistreți/stoparea vânătorii la toate speciile în zona infectată, timp de un an de la ultimul caz de îmbolnăvire confirmat în zona respectivă; reglementarea este nefundamentată în raport cu prevederile legale, extinzând perioada de vânatoare la speciile mistreț, cioară grivă, coțofană, șacal și vulpe cu încălcarea condițiilor impuse de situațiile de excepție în care se poate extinde perioada de vânatoare în afara acestor perioade în contextul în care extinderea perioadei de vânatoare, ca măsură de excepție, cauzată de pesta porcină africană, se face doar pentru specia mistreț (și nu pentru alte specii) și doar cu condiția ca ANSVSA să considere această măsură ca fiind necesară în situația creșterii gradului de risc pentru pesta porcină africană, fiind încălcate prevederile art. 19, art. 23 alin. (1) lit. d), art. 33 alin. (3) și art. 26 din Legea nr. 407/2006.

Mai mult, reglementările sunt nefundamentate și încalcă normele de tehnică legislativă prevăzute la art. 13, 14, 15 și 16 din Legea nr. 24/2000, în raport cu prevederile Planului suplimentar de combatere a PPA în România, aprobat prin Hotărârea CNNSU nr. 3/1.08.2018. Art. 10 din Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 reglementează norme cu conținut similar celor de la punctele nr. 1, nr. 7, nr. 8, 11 și 12 din Planul suplimentar pentru combatere PPA, ceea ce reprezintă o încălcare a principiului legal al „unicității reglementării”, codificat la art. 14 din Legea nr. 24/2000, o încălcare a raportului legal dintre reglementările speciale și cele derogatorii și o încălcare a principiului legal al evitării paralelismelor. Or, acest plan suplimentar nu conține niciun fel de referiri la speciile de păsări pentru care au fost aprobate cote de recoltă prin Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 și nici referiri la speciile șacal sau vulpe, ci folosește termenul de „prădători”, termen care nu este definit, iar, potrivit ornitologilor, speciile cioară grivă sau coțofană nu pot fi asimilate unor specii de pradă, ci unor specii oportuniste, omnivore, iar, potrivit biologilor, specia șacal nu este o specie carnivoră, ci una omnivoră.

Reclamanta a mai invocat că Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 a fost adoptat cu încălcarea prevederilor art. 13 din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă, raportat la prevederile art. 1 lit. h) și art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea vânătorii și protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, în sensul că stabilirea și aprobarea cotelor de recoltă la cele 36 de specii de păsări care figurează în anexele nr. 3—5 pentru sezonul de vânătoare 2020—2021 s-a făcut la data de 13.07.2020, cu încălcarea dispozițiilor arătate anterior care prevăd explicit că aprobarea cotelor de recoltă la alte specii admise la vânătoare decât câprioara se face, anual, până la data de 15 mai.

Reclamanta a mai invocat faptul că practica Curții de Apel Brașov susține acțiunea promovată, sens în care a invocat: Decizia nr. 105/24.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 502/64/2019, rămasă definitivă, prin care a fost suspendată executarea actului administrativ de stabilire a cotelor de recoltă la 4 specii de păsări migratoare, apreciind ca fiind îndeplinită condiția cazului bine justificat; Sentința nr. 37/25.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 622/64/2019, rămasă definitivă, prin care a fost admisă acțiunea reclamantei și au fost anulate anexele Ordinului MAP nr. 673/2019, prin care s-au aprobat, pentru perioada 2019—2020, cotele de vânătoare la 4 specii de păsări migratoare; Sentința nr. 55/20.08.2020, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 326/64/2020, prin care a fost suspendată executarea prevederilor și anexelor Ordinului ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 1.400/2020, norme a căror anulare o solicită prin prezenta acțiune.

În susținerea și în completarea argumentației, potrivit căreia stabilirea cotelor de recoltă pentru păsările sălbatice trebuia să se facă pe baza datelor obținute prin studiile și cercetările prevăzute la art. 33 alin. (8) și anexa nr. 8 din OUG nr. 57/2007 și că pârâtul era responsabil de promovarea/achiziționarea/realizarea/reglementarea tehnică a studiilor mai sus menționate, reclamanta a mai invocat art. 37 alin. (1) lit. d), art. 35 alin. (3) și art. 36 din OUG nr. 57/2007, preambulul, art. 1, art. 2, punctele 15, 22, 31, 38 și 60, art. 3, art. 8 alin. (1), art. 49 alin. (1) și art. 75 lit. a), g), h), j), m) din OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului.

În interpretarea acestor norme, reclamanta a susținut că, potrivit atribuțiilor sale legale, pârâtul era obligat să reactualizeze strategia protecției mediului, cu respectarea principiilor și elementelor strategice prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, adică potrivit principiilor precauției, acțiunii preventive, conservării biodiversității și utilizării durabile a resurselor naturale prevăzute de art. 3 din OUG nr. 195/2005, dar era obligat și să se consulte cel puțin o dată pe an cu reprezentanții organizațiilor neguvernamentale și cu alți reprezentanți ai societății civile pentru stabilirea strategiei protecției mediului. Or, este evident că o asemenea strategie trebuia să aibă în vedere integrarea studiilor prevăzute de art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007, în condițiile în care studiile respective reprezintă garanția și fundamentul protecției, conservării și utilizării durabile a componenteii biodiversității reprezentate de speciile de păsări sălbatice. Mai mult decât atât, dacă pârâtul ar fi organizat, așa cum îl obliga legea, o consultare anuală cu reprezentanții ONG-urilor și ai societății civile este indubitabil că ONG-urile ar fi solicitat implementarea unei metodologii bazate pe studiile respective.

De asemenea, pârâtul era obligat să creeze cadrul instituțional-administrativ pentru promovarea programelor de cercetare reglementate de art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007, dar și pentru formarea și instruirea unui personal calificat pentru supraveghere, analiză, evaluare și control în domeniile de cercetare respective, în condițiile în care studiile și cercetările mai sus menționate sunt reglementate imperativ de lege și reprezintă condiția protecției, conservării și utilizării durabile a biodiversității reprezentate de speciile de păsări sălbatice, să asigure, contra cost, consultarea organismelor științifice și a

experților interni și externi, după caz, în domeniul studiilor și cercetărilor prevăzute de art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007, având în vedere că aceste studii și cercetări sunt, potrivit legii, imperios necesare protecției, conservării mediului biodiversității, să inițieze proiecte de acte normative, norme tehnice, reglementări și proceduri specifice cu privire la efectuarea studiilor și cercetărilor reglementate de art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007, în condițiile în care studiile și cercetările de la articolele respective sunt reglementate imperativ de lege și reprezintă condiția protecției, conservării și utilizării durabile a biodiversității reprezentate de speciile de păsări sălbatice, și să urmărească respectarea obligațiilor asumate prin convențiile internaționale la care România este parte, inclusiv a obligațiilor asumate prin Convenția de la Bonn, AEWa care conține dispoziții cu privire la efectuarea de recensăminte și studii bazate pe metoda inelării cu privire la păsările sălbatice. Totodată, pârâtul era obligat să pună la dispoziția publicului date privind starea mediului, programele și politica de protecție a mediului, informații care, potrivit art. 2 pct. 38 din OUG nr. 195/2005, se referă și la diversitatea biologică și componentele sale. Or, este dincolo de orice dubiu faptul că informațiile esențiale despre biodiversitatea reprezentată de păsările sălbatice pe care pârâtul este obligat să le furnizeze publicului sunt cele obținute în urma studiilor și cercetărilor prevăzute de art. 33 alin. (8) și anexa nr. 8 a OUG nr. 57/2007. În consecință, pentru a-și putea îndeplini atribuția de informare a publicului, MMAP era nevoit să colecteze informațiile provenite din studiile și cercetările prevăzute de OUG nr. 57/2007.

În probețiune, reclamanta a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

Acțiunea a fost legal timbrată cu taxă judiciară de timbru de 50 lei, conform art. 16 lit. a) din OUG nr. 80/2013.

Pârâtul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor a formulat întâmpinare la cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost completată prin cererea modificatoare și lămurită prin notele de ședință, în condițiile art. 201 alin. (1) și ale art. 204 alin. (1) din Codul de procedură civilă (filele 139—154 vol. VIII), prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, iar, pe fond, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, cu cheltuieli de judecată.

În susținerea excepției, pârâtul a invocat dispozițiile art. 36 din Codul de procedură civilă, din interpretarea cărora a menționat că existența calității procesuale active presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel care este titularul dreptului afirmat, precum și prevederile art. 2 alin. (1) lit. a), o), p), r) și s), art. 8 alin. (1¹) și art. 28 din Legea nr. 554/2004. Din interpretarea normelor speciale, pârâtul a arătat că, în opinia sa, invocarea unui interes legitim reprezintă o condiție esențială pentru formularea cererii de chemare în judecată și că legiuitorul nu permite promovarea acțiunilor în contencios administrativ pentru apărarea unui interes legitim public, decât în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat. În ceea ce privește folosul practic urmărit prin declanșarea procedurii judiciare, acesta trebuie dovedit de cel care recurge la acțiune. Or, reclamanta a invocat în prezentul dosar, pe cale principală, lezarea unui interes public, fără a face dovada că vătămarea interesului legitim public ar decurge din încălcarea dreptului subiectiv sau interesului legitim privat al acesteia.

Pârâtul a mai arătat că, din perspectiva caracterului dreptului sau interesului legitim care este valorificat prin acțiunea promovată în contencios administrativ, doctrina distinge între contenciosul administrativ subiectiv (reclamantul invocă un drept subiectiv sau un interes legitim personal, vătămât printr-un act administrativ tipic sau asimilat) și contenciosul administrativ obiectiv (reclamantul urmărește să apere un drept obiectiv sau un interes legitim public, iar cercetarea judecătorească vizează verificarea măsurii în care au fost aduse atingeri unor situații juridice cu caracter general și impersonal și dacă s-a adus

atingere unei stări de legalitate generală) și că aspectele doctrinare au fost clarificate prin Decizia nr. 8/2.03.2020, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Complet RIL a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, stabilind că „interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art. 8 alin. (11) și (12) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urma decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului”.

Pârâtul a mai invocat Decizia nr. 66/2009 pronunțată de Curtea Constituțională, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (11) din Legea nr. 554/2004, care a statuat că aceste dispoziții „au menirea de a clarifica și de a stabili în ce condiții și cine poate invoca apărarea interesului legitim public. Din conținutul textului se deduce că, prin acțiunea pe care o introduc la instanța de contencios administrativ, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat nu pot invoca direct «interesul legitim public» pentru anularea unui act administrativ, ci numai în subsidiar, pe calea unor capete de cerere distincte, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge din încălcarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat. Așadar, prin acțiunea introdusă, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat trebuie să dovedească mai întâi că a avut loc o încălcare a dreptului sau interesului lor legitim privat; după care să susțină în sprijinul cererii și vătămarea interesului public, ce decurge din actul administrativ atacat. Prin adoptarea textului criticat, legiuitorul a urmărit să «paralizeze» așa-numitele «acțiuni populare» intentate de unele persoane fizice sau persoane juridice de drept privat care, neavând argumente să dovedească o vătămare a unui drept sau interes legitim privat propriu, recurg la calea acțiunilor întemeiate exclusiv pe motivul vătămării interesului public”.

Pârâtul a conchis că dispozițiile art. 8 alin. (11) din Legea nr. 554/2004 stabilesc faptul că interesul public poate fi invocat de persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat în formularea cererilor lor în fața instanței de contencios administrativ numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat, astfel că se impune ca reclamanta să dovedească faptul că a avut loc o încălcare a dreptului sau interesului său privat și, ulterior, în subsidiar, să invoce apărarea unui interes legitim public, dovedind vătămarea interesului legitim public respectiv. Nu în ultimul rând, simpla menționare, printre obiectivele statutare, a prevenirii și combaterii abuzurilor împotriva mediului înconjurător nu conferă, în sine, legitimitate procesuală activă reclamantei, fiind necesar, așa cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție, ca reclamanta să justifice mai întâi un interes legitim privat în promovarea unei acțiuni, interes privat care să decurgă din scopul și obiectivele asociației.

În ceea ce privește motivele de nulitate invocate prin raportare la dispozițiile art. 77 raportat la art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, pârâtul a solicitat înlăturarea susținerii reclamantei, în sensul că formula introductivă a Ordinului MMAP nr. 1.400/2020 nu cuprinde toate temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora a fost emis, respectiv Ordinul MMAP nr. 478/2002, Ordinul MAPDR nr. 512/2004, Ordinul MMAP nr. 393/2020 și Decizia MAPPM nr. 10.152/1995, deoarece, în opinia sa, este complet eronată, aceste norme stabilind că ordinele de ministru se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului. Astfel, un ordin de ministru nu poate fi emis având ca temei un alt ordin de ministru.

În plus, față de dispozițiile art. 41 din Legea nr. 24/2000, ordinul contestat a fost întocmit cu respectarea normei legale

imperative ce reglementează conținutul unui act normativ, în preambulul acestuia fiind menționate prevederile: art. 26 și 34 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, Planul suplimentar de măsuri pentru combaterea pestei porcine africane, aprobat prin Hotărârea nr. 3/1.08.2018 a Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, art. 28 din Programul Național de supraveghere, prevenire și control al pestei porcine africane, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 830/2016, precum și art. 6 alin. (1) lit. f) și art. 36 din Legea nr. 407/2006 și art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor și art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește motivele de nulitate invocate prin raportare la emiterea cu întârziere a actului administrativ contestat, raportat la art. 6 alin. (1) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, pârâtul a arătat că Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 a fost emis, cu întârziere, în data de 13.07.2020, motivat de faptul că, începând cu data de 15 martie, a fost declarată starea de urgență, ca urmare a evoluției COVID-19, ceea ce a dus la transmiterea cu întârziere a datelor din teritoriu și că, după redactarea proiectului de ordin, pentru respectarea prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, acesta a fost postat în data de 5.05.2020, pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor („MMAP”), la adresa <http://www.mmediu.ro/categorie/proiecte-de-acte-nonnative/41>, împreună cu Anunțul nr. 149.036/23.04.2020 și Referatul de aprobare nr. 149.007/15.04.2020. Ulterior, în perioada celor 30 de zile lucrătoare stabilite pentru perioada de consultare publică, reclamanta, prin Scrisoarea nr. 30/14.05.2020, a solicitat organizarea unei dezbateri publice pentru proiectul de ordin, organizată potrivit Anunțului nr. DMRC/149.060/4.06.2020, întâlnire în urma căreia s-a întocmit și postat pe site-ul MMAP Minuta nr. 149.083/19.06.2020, acest demers al reclamantei provocând o parte din întârziere. În plus, termenul prevăzut la art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006 nu este unul de decădere, iar aprobarea cotelor de recoltă cu întârziere nu a afectat gestionării, motivat de faptul că perioadele de recoltare a speciilor de faună (mamifere și păsări) prevăzute de anexa nr. 1 la Legea nr. 407/2006 nu s-au suprapus decât în mică măsură cu perioada dintre data de 15 mai și până la data emiterii ordinului în cauză. Prin urmare, emiterea cu întârziere a OMMAP nr. 1.400/2020 nu reprezintă o încălcare a prevederilor art. 13 din Legea nr. 24/2000 deoarece aprobarea cotelor de recoltă s-a realizat pentru perioada de vânătoare 2020—2021, iar data emiterii ordinului se încadrează în această perioadă.

Referitor la motivele de nulitate privind anexele nr. 3—5 ale OMMAP nr. 1.400/2020, pârâtul a menționat că, în opinia sa, reclamanta induce în eroare instanța atunci când afirmă că speciile de păsări pentru care s-au acordat cote de recoltă prin Ordinul nr. 1.400/2020 sunt protejate de Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European, din interpretarea art. 7 din această directivă rezultând că speciile de păsări care sunt admise la vânătoare se regăsesc și în anexa nr. 1 la Legea nr. 407/2006 și în anexele nr. 3—5 la Ordinul nr. 1.400/2020, criticat de reclamantă.

Pârâtul a menționat că art. 19 alin. (1) din Legea nr. 407/2006 nu instituie o obligație în sarcina administratorului faunei cinegetice, ci reglementează faptul că, pentru conservarea biodiversității, vânătoarea se realizează și cu respectarea prevederilor OUG nr. 57/2007, iar recoltarea legală se realizează cu respectarea prevederilor din aceste acte normative cu privire la perioadă, metode, zone etc., iar art. 33 alin. (3), (4) și (8) din OUG nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată prin Legea nr. 49/2011, prevede că speciile de păsări prevăzute în anexa nr. 5C sunt acceptate la vânătoare, în afara perioadelor de reproducere și creștere a puilor, iar, în cazul speciilor de păsări migratoare prevăzute în anexa nr. 5C, că este

interzisă vânarea acestora în perioada lor de reproducere sau pe parcursul rutei de întoarcere spre zonele de cuibărit, pentru asigurarea protecției, managementului și utilizării durabile a populațiilor speciilor de păsări al căror areal natural de distribuție include teritoriul României, fiind necesară realizarea de studii și cercetări având ca subiect temele prevăzute în anexa nr. 8.

În opinia părâtului, ordinul criticat nu încalcă niciuna dintre prevederile anterioare, deoarece perioada de vânare pentru fiecare dintre speciile de păsări sedentare sau migratoare este stabilită, în acord cu prevederile OUG nr. 57/2007 și ale Directivei Păsări, prin anexa nr. 1 la Legea nr. 407/2006. În plus, alin. (8) prezentat și anexa nr. 8 la OUG nr. 57/2007 fac trimitere la realizarea de studii și cercetări, atribuții care revin autorității publice centrale pentru protecția mediului și nu autorității publice centrale care răspunde de vânătoare, autoritate care nu poate realiza studii din domenii ce aparțin altor instituții/structuri, cunoscut fiind că, până în luna aprilie 2020, au existat două instituții distincte: Ministerul Mediului și Ministerul Apelor și Pădurilor.

Pârâtul a considerat că este eronat și motivul de nelegalitate privind lipsa menționării ca teme legal a OUG nr. 57/2007, act normativ care reglementează regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aspecte ce completează dispozițiile Legii nr. 407/2006. Mai mult, vânarea speciilor de faună strict protejate, vânătoarea în Rezervația Biosferei „Delta Dunării”, în parcuri naționale, în rezervații științifice, în zonele de protecție strictă sau în zonele de protecție integrală din celelalte arii naturale protejate sunt interzise prin lege și constituie infracțiuni.

Pârâtul a arătat că Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 reglementează cotele maxime admise a se recolta în afara ariilor de protecție specială și nu vizează speciile ce fac obiectul protecției în ariile speciale de conservare cuprinse în fondurile cinegetice.

Cu privire la susținerile privind lipsa protejării speciilor de păsări migratoare, pârâtul a menționat că și acestea sunt lipsite de fundament, protecția fiind asigurată chiar prin Legea nr. 407/2006 și OUG nr. 57/2007, în temeiul căreia sunt înființate 13 parcuri naționale, 15 parcuri naturale, 383 situri de importanță comunitară și, în mod special, pentru păsări, 148 de situri de protecție, în toate aceste arii protejate practicarea vânătorii realizându-se cu respectarea planurilor de management sau fiind interzisă.

Pârâtul a invocat dispozițiile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 407/2006, potrivit căreia gestionarii sunt obligați să asigure gospodărirea faunei de interes cinegetic, cu respectarea principiului durabilității pe baza studiilor de evaluare și a planurilor de management cinegetic întocmite pentru fiecare fond cinegetic, pentru perioada de valabilitate a contractului de gestionare, însă, în condițiile în care evaluarea speciilor de păsări migratoare nu se poate realiza la nivel de fond cinegetic, aspect recunoscut și de forurile europene în domeniu, așa cum se menționează în adresa FACE — Federația Asociațiilor de Vânătoare și Conservare a Faunei Sălbatice din Comunitatea Europeană din 28.08.2020, cât și de Societatea Ornitologică Română, a precizat că susținerile reclamantei sunt netemeinice, cotele de recoltă la speciile de păsări fiind stabilite prin acest ordin astfel încât să se asigure o utilizare rațională a speciilor de păsări respective, fără a se încălca prevederile menționate.

Pârâtul a mai menționat că, potrivit prevederilor art. 6 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actul normativ criticat a fost însoțit de Referatul de aprobare nr. 149.007/15.04.2020, în care a prezentat acțiunile/etapele, precum și actele normative avute în vedere pentru stabilirea cotelor de recoltă, toate acestea fiind prezentate public prin postarea pe site.

În ceea ce privește speciile de păsări sedentare la care face trimitere reclamanta și pentru care afirmă că nu au fost desfășurate acțiuni de evaluare și că nu au fost aprobate cote de recoltă în concordanță cu potențialul fondului cinegetic, pârâtul a precizat că, potrivit Deciziei nr. 10.152/1995 a MAPPM, „sunt supuse evaluării anuale efectivele principalelor specii de

animale sălbatice, autohtone, de interes vânătoresc, existente pe fiecare fond de vânătoare”, că o parte a speciilor de păsări sedentare (cioara grivă, cioara de semănătură, coțofana, guguștiucul, gaița etc.) nu fac parte din speciile cărora li se acordă importanță din partea vânătorilor și a gestionarilor, acestea neconstituind/nefiind încadrate în categoria speciilor principale de interes vânătoresc, că în România nicio instituție abilitată care are ca obiect de activitate cercetarea/protecția păsărilor nu deține o metodologie de evaluare a efectivelor de păsări sedentare sau migratoare, dintre cele prevăzute în anexele nr. 3—5 la Ordinul MMAP nr. 1.400/2020.

Pârâtul a insistat asupra faptului că evaluarea și cercetarea sunt două activități total diferite și, din acest considerent, nici legiuitorul nu condiționează aprobarea cotelor de recoltă de nivelul populațional al speciilor care se regăsesc anual în fiecare fond cinegetic, această stabilire fiind o obligație legală a MMAP în calitate de administrator, ce se realizează în scopul menținerii echilibrului agro-silvo-cinegetic prin raportare la datele furnizate de site-ul IUCN și de datele din Atlasul speciilor de păsări de interes comunitar din România, ediția 2015, întocmit de către Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor — Direcția Biodiversitate, cu implicarea Societății Ornitologice Române (SOR) și a Asociației pentru Protecția Păsărilor și Naturii „Grupul Milvus”, încercând să păstreze o valoare apropiată de media cotelor de recoltă aprobate în ultimii 5 ani, în condițiile în care s-a dovedit că aceste cote de recoltă nedestructive pentru populațiile de păsări sedentare, nefiind semnalate scăderi numerice semnificative ale acestor populații.

Cu privire la cele reținute de Curtea de Apel Brașov în dosarul ce a avut ca obiect Ordinul MAP nr. 673/2019, pârâtul a precizat că instanța a reținut în mod eronat că metodologia de aprobare a cotelor de recoltă trebuie fundamentată științific, motivat de faptul că în legislația națională (Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, OUG nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului) nu există prevedere care să facă trimitere sau referire la o metodologie fundamentată științific necesară aprobării cotelor de recoltă. Criteriile științifice de fundamentare a cotei de recoltă menționate de reclamantă trebuiau create/stabilite de autorități științifice, iar nu de MMAP care nu are prevăzute astfel de atribuții. De asemenea, în opinia părâtului, instanța a reținut greșit faptul că metoda inelării prevăzută de OUG nr. 57/2007 este o metodă de evaluare a populațiilor speciilor de păsări migratoare, aceasta fiind o metodă de cercetare, ceea ce nu reprezintă o evaluare.

Pârâtul a arătat că actele normative ce au stat la baza emiterii ordinului contestat, respectiv Legea nr. 407/2006 și OUG nr. 57/2007, sunt emise cu respectarea tratatelor și convențiilor la care România este parte și transpun prevederile acestora. Directiva Păsări are ca obiect asigurarea conservării speciilor de păsări sălbatice care se găsesc în mod natural pe teritoriul european al statelor membre, în vederea îndeplinirii obiectivelor comunitare privind îmbunătățirea condițiilor de viață și dezvoltarea durabilă, având ca scop instituirea de măsuri cu rol de protecție a speciilor de păsări, prevederile art. 7 având caracterul unei derogări cu privire la posibilitatea practicării vânătorii la unele specii, cu respectarea principiilor de utilizare rațională și de control echilibrat ecologic al speciilor de păsări respective, asigurându-se că practicarea vânătorii este compatibilă cu măsurile care decurg din prevederile articolului 2 din directivă, cu privire la populațiile acestor specii, în special ale speciilor migratoare.

Pârâtul a mai arătat că legislația europeană nu prevede o metodologie științifică pentru evaluarea speciilor de păsări migratoare la nivelul fiecărui teritoriu al statelor membre și nici pentru stabilirea mărimii cotelor de recoltă în funcție de acest criteriu. În opinia sa, reclamanta a încercat să inducă în eroare instanța de judecată, dând o interpretare proprie, scoasă din context, a termenilor folosiți în prezentarea statusului speciilor

de păsări admise la vânatoare (amenințat, posibil amenințat, descrescător etc.), uzându-le ca motivare la solicitarea de interzicere a vânătorii acestor specii. Precizăm că noțiunea de „amenințări”, în contextul analizării de către IUCN a statusului populațiilor la nivel mondial, se referă la multe alte activități umane, care prin nereglementarea la nivel național pot constitui o amenințare.

În plus, pârâtul a menționat că reclamanta nu a dovedit și nu poate dovedi cu alte studii științifice că nivelul populațiilor speciilor de păsări migratoare este influențat semnificativ de mărirea cotelor de recoltă aprobate prin Ordinul MMAP nr. 1.400/2020, că nu a menționat caracterul fluctuant al populațiilor speciilor de păsări și capacitatea acestora de refacere, în condițiile în care și celelalte țări comunitare acordă cote de recoltă la speciile migratoare, ca și România, neexistând cazuri de atenționare, avertizare, sancționare a acestora de către forurile internaționale de profil.

Pârâtul a subliniat că s-au avut în vedere la stabilirea cotelor de recoltă inclusiv studiile populațiilor acestor specii de păsări la nivel european și la nivelul României, prezentate pe site-ul International Union for Conservation of Nature (IUCN), diferențele anuale ale cotelor de recoltă la speciile de păsări migratoare și de pasaj subliniate de către reclamantă prin acțiune având la bază solicitările gestionarilor fondurilor cinegetice raportate la posibilitățile de realizare a cotelor, în funcție de condițiile climatice, perioadele de pasaj cu caracter imprezibil și aritmie, disponibilitatea și interesul vânătorilor pentru aceste specii etc. Realizarea doar parțială a cotelor de recoltă aprobate la speciile de păsări migratoare și de pasaj este rezultatul mai multor factori antropici și de mediu imprezibili, cum ar fi: existența sau lipsa culturilor agricole preferate de aceste specii, condițiile meteorologice sub aspectul temperaturilor, al curenților de aer, al precipitațiilor etc.

Pârâtul a invocat dispozițiile art. 1.5.3 și 2.4.10 din Directiva Păsări care stabilesc faptul că „vânătoria reprezintă doar una dintre numeroasele întrebunțări potențiale ale siturilor Natura 2000, pe lângă întrebunțări cum ar fi agricultura, pescuitul și alte forme de recreere”, și că „vânătoria, care reprezintă o utilizare pentru consum a vieții sălbatice, trebuie considerată, prin urmare, în contextul mai larg al utilizării durabile a resurselor”.

Pârâtul a mai invocat faptul că, în opinia sa, este falsă afirmația reclamantei că MMAP este obligat să țină evidența speciilor de păsări migratoare și să publice informații referitoare la populații și la starea de sănătate a acestora, deoarece art. 17 din Legea nr. 407/2006 stabilește această obligație doar pentru speciile de faună sedentare și că metoda „inelării”, reiterată de reclamantă ca fiind metoda de evaluare a speciilor de păsări migratoare, este doar o metodă de studiu/cercetare, și nu de evaluare.

Pârâtul a apreciat că aprobarea de cote de recoltă nu încalcă principiile prevenției și al precauției, motivat de faptul că nivelul cotelor este mic în raport cu nivelul populației, iar prin legislația internă, în acord cu directivele și regulamentele europene, sunt prevăzute măsuri mai restrictive de vânare, respectiv sezoanele de recoltare sunt reduse, iar prin ordin este prevăzut un număr maxim de exemplare ce se pot recolta de către fiecare vânător înscris în autorizație [art. 2 alin. (3)], ceea ce oferă garanția conservării speciilor și exploatarea durabilă a acestora. De altfel, potrivit noilor modificări aduse prin Legea nr. 13/2020, se menționează expres la art. 17 alin. (2) din Legea vânătorii că „studiile de evaluare a efectivelor speciilor *sedentare* admise la vânătoare se întocmesc anual de către personalul cu specializare silvică sau cinegetică, angajat al gestionarului fondurilor cinegetice, sub coordonarea autorității publice centrale care răspunde de vânătoare”, deci se menționează expres în lege că evaluarea se va efectua doar cu privire la speciile de păsări sedentare, și nu migratoare.

Referitor la motivele de nelegalitate invocate cu privire la art. 4 din OMMAP nr. 1.400/2020, pârâtul a arătat că, potrivit art. 1 lit. a) din Legea nr. 407/2006, are calitatea de administrator al fondului cinegetic, în integralitatea sa, incluzând structurile

teritoriale, respectiv gârzile forestiere. De asemenea, conform art. 13 alin. (4) din HG nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, are posibilitatea emiterii de ordine și instrucțiuni, iar dispoziția de stabilire de atribuții pentru structurile teritoriale cu privire la aprobarea reasezării cotelor de recoltă este legală, această posibilitate nefiind interzisă expres prin lege. În plus, această prevedere a fost introdusă în actul normativ prin care se aprobă cotele anuale de recoltă cu mulți ani în urmă, fiind necesară pentru crearea posibilității transferării cotei de recoltă de pe un fond cinegetic pe altul, în cazul modificării condițiilor ecologice din cuprinsul fiecărui fond cinegetic și al mișcărilor naturale de efective când se produc migrări/concentrări ale faunei cinegetice de pe un fond cinegetic pe altul, producând pagube culturilor agricole în anumite perioade din an. Această prevedere nu modifică numărul total de exemplare ce se pot recolta și creează posibilitatea gestionarilor de a preveni producerea pagubelor.

În opinia sa, art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006 nu interzice aprobarea modificării cotelor de recoltă în mod direct de către structurile teritoriale de specialitate ale administratorului faunei cinegetice, această reasezare a cotelor de recoltă fiind reglementată și de alte acte cu caracter normativ, în vigoare, necontestate și care permit structurilor teritoriale ale ministerului, Gărzilor forestiere, astfel de modificări, respectiv art. 2 lit. b) din OUG nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere, art. 1 pct. 26 lit. x) din Legea nr. 407/2006, art. 13 alin. (2) din HG nr. 743/2015 privind organizarea și funcționarea Gărzilor forestiere, art. 8, art. 9 alin. (2) și art. 12 alin. (1) din OMMAP nr. 456/2016, prin care a fost aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a Gărzilor forestiere.

În ceea ce privește motivele de nelegalitate invocate prin raportare la dispozițiile art. 10 din OMMAP nr. 1.400/2020, pârâtul a arătat că, deși este în cunoștință de cauză cu privire la efectele pe care le are virusul PPA, reclamanta dorește anularea prevederilor art. 10 din Ordinul 1.400/2020 care transpun hotărârile Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență cu privire la prevenirea răspândirii virusului PPA în România, comitet din care fac parte reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Agriculturii și ai Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, instituții care au ca scop tocmai apărarea interesului public.

În plus, prin Ordinul nr. 1.400/2020 s-a reglementat ca vânătoria pe fondurile cinegetice afectate de virusul PPA să se realizeze doar prin metode de vânătoare care nu dislocă efectivul, respectiv prin metoda „la pândă” și „la dibuit”, tocmai pentru a nu se desfășura acțiuni de vânătoare prin metoda „la goană”, care pot duce la dislocarea efectivului de mistreți. De asemenea, modul în care reclamanta interpretează precizările formulate de Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, din Scrisoarea nr. 1.148/18.05.2020 transmisă MMAP, este de natură să inducă eroare, de vreme ce, la momentul aprobării Ordinului 1.400/2020, recomandările CE nu erau transpuse în Planul de măsuri pentru combaterea PPA în România, iar MMAP nu putea să țină cont de acestea, recomandările formulate de forurile europene urmând a fi adoptate de statul român prin modificarea Planului de măsuri pentru combaterea PPA în România, fiind nelegală adoptarea prin ordin a unor măsuri neadoptate de forurile competente în acest domeniu, respectiv ANSVSA, CNSSU, CNCB. Mai mult, pârâtul a arătat că are posibilitatea modificării prevederilor Ordinului nr. 1.400/2020 în acord cu deciziile luate de forurile superioare, cu privire la aspectele semnalate.

Pârâtul a mai invocat că aspectele menționate în cuprinsul Scrisorii ANSVSA nr. 7.148/18.05.2020 reprezintă simple recomandări, fără a fi obligatorii pentru statele membre, aceste documente fiind întocmite doar pentru informare și consultări, nefiind adoptate sau aprobate de Comisia Europeană. Or, legislația românească trebuie să fie conformă cu „prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și cu celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu”,

potrivit art. 148 alin. (2) din Constituția României, nu cu simplele recomandări ale unor organisme cu rol consultativ.

Pârâtul a menționat că, odată cu înregistrarea primului focar de PPA, în temeiul prevederilor Directivei 2002/60/CE de stabilire a dispozițiilor specifice de combatere a pestei porcine africane și de modificare a Directivei 92/119/CEE în ceea ce privește boala Teschen și pesta porcină africană, statului român îi revenea obligația de a adopta un plan de măsuri pentru eradicarea acestei boli, plan aprobat și ulterior modificat prin Planul suplimentar de măsuri pentru combaterea pestei porcine africane în România nr. 67.571/1.08.2018, emis de Comitetul Ministerial pentru Situații de Urgență privind Combaterea Pestei Porcine Africane și, ulterior, aprobat prin Hotărârea nr. 3/2018 a Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, plan de măsuri notificat Comisiei Europene și aprobat prin decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1.995 a Comisiei din 13 decembrie 2018 de aprobare a planului de eradicare a pestei porcine africane la porcii sălbatici din anumite zone din România. Prin urmare, contrar celor prezentate de reclamantă, măsurile dispuse la art. 10 din Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 sunt pe deplin justificate, sunt în acord cu actele emise la nivel național și european menționate anterior.

În plus, pârâtul a arătat că se impune a fi menționată și ultima informare a Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor cu privire la evoluția PPA în România, în care se menționează: „în 20.07.2020 pesta porcină africană (PPA) evoluează în 155 de localități din 29 de județe, cu un număr de 272 de focare (dintre care 4 focare în exploatații comerciale). În alte 12 județe au fost diagnosticate doar cazuri la mistreți. (...) Din verificările efectuate de către ANSVSA s-a constatat că, în majoritatea situațiilor, focarele succesive sau focarele noi confirmate au apărut, în principal, din cauza: numărului mare de cazuri la mistreți cauzat, în special, de nerespectarea Planului de eradicare a pestei porcine africane la porcii sălbatici din anumite zone din România, aprobat prin decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1.995 a Comisiei Europene din 13 decembrie 2018, respectiv, în majoritatea situațiilor nu s-a reușit vânarea întregului efectiv de mistreți din zonele afectate (13 km în jurul cazului) sau reducerea efectivului de mistreți la maximum 0,5 mistreți/km² în restul zonelor; nerespectării restricțiilor impuse în zonele de protecție și/sau supraveghere (minimum 10 km în jurul focarului) și a măsurilor de biosecuritate în exploatațiile noncomerciale, în conformitate cu prevederile prevăzute de Directiva nr. 60/2002, mai ales în ceea ce privește mișcarea animalelor”.

Pârâtul a conchis că admiterea acțiunii formulate de reclamantă și anularea prevederilor art. 4, art. 10 alin. (1)—(3) și a anexelor nr. 3—5 ale Ordinului nr. 1.400/2020 vor avea efecte în plan economic, ecologic și social, respectiv: vor afecta bugetul de stat, bugetele locale și fondul pentru mediu prin neîncasarea sumelor de la gestionarii fondurilor cinegetice, ca efect al imposibilității respectării de către MMAP a clauzelor contractuale, sub aspectul asigurării gestionarilor fondurilor cinegetice a dreptului de a organiza și desfășura acțiuni de vânatoare și de a valorifica în fiecare an cotele de recoltă [art. 3 alin. (3) din contractul de gestionare]; vor afecta bugetul de stat prin plata despăgubirilor pentru pagubele pe care exemplare din speciile de faună cinegetică admise la vânatoare le produc culturilor agricole, silvice și animalelor domestice; vor produce prejudicii gestionarilor fondurilor cinegetice prin imposibilitatea valorificării cotelor de recoltă; vor îngreuna eforturile autorităților statului pentru prevenirea și combaterea PPA, în contradicție cu prevederile Programului național pentru prevenirea și combaterea PPA, aprobat prin HG nr. 830/2016, și cu deciziile Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență; vor duce la desființarea locurilor de muncă și vor determina intrarea în șomaj pentru angajații gestionarilor fondurilor cinegetice a căror capacitate de autofinanțare scade ca efect al restrângerii obiectului de activitate, precum și a domeniilor conexe; vor crea dezechilibre în populațiile unor specii de faună sălbatică strict

protejate prin imposibilitatea ținerii sub control a efectivelor unor specii de păsări admise la vânatoare; vor crea discriminare între vânătorii români și cei din celelalte state ale Europei în care se vânează inclusiv specii care în România sunt strict protejate.

În drept, a fost invocată aplicarea art. 205 din Codul de procedură civilă și a textelor de lege la care a făcut referire în prezenta întâmpinare, iar, în probațiune, a solicitat admiterea probei cu înscrisuri.

Reclamanta a formulat răspuns la întâmpinare, în condițiile art. 201 alin. (2) din Codul de procedură civilă (filele 81—195 vol. IX), prin care a solicitat respingerea susținerilor pârâtului și a reluat argumentele din cererea de chemare în judecată.

Prin cererea de intervenție formulată la data de 2.12.2020 (filele 2—10 vol. X), Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România a solicitat admiterea cererii de intervenție accesorie formulate în favoarea pârâtului Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și respingerea acțiunii reclamantei.

În susținerea cererii, terțul intervenient a arătat că, potrivit normei de trimitere prevăzute de art. 28 din Legea nr. 554/2004 raportat la art. 63 din Codul de procedură civilă, cererea de intervenție accesorie poate fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecătii, inclusiv în căile extraordinare de atac, fiind aplicabilă și în cazul procedurii speciale a contenciosului administrativ. De asemenea, a susținut că, prin prisma obiectivelor statutare ale asociației, prevăzute la art. 4 lit. a), c) și g), respectiv crearea și întreținerea unui curent favorabil și unei mișcări unitare la nivel național pentru protecția și conservarea faunei cinegetice și faunei acvatice, pentru îmbunătățirea și conservarea mediului acestora de viață, susținerea activităților concrete desfășurate pentru protecția și conservarea biodiversității faunei de interes cinegetic și piscicol, precum și a mediilor naturale de dezvoltare ale acestora, urmărirea aplicării legilor, statutului și reglementărilor subsidiare acestora din domeniul activităților specifice, de către membrii săi, este dovedit interesul său propriu pentru formularea cererii de intervenție accesorie, în favoarea pârâtului, aspect consacrat deja într-o cauză similară, având ca obiect anulare act administrativ cu caracter normativ — Ordinul MAPP nr. 673/13.05.2019, în Sentința nr. 37/25.06.2020 pronunțată de Curtea de Apel Brașov.

Pe cale de excepție, intervenienta a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, motivat de faptul că, potrivit art. 8 alin. (11) și (12), persoanele juridice de drept privat pot invoca interesul legitim public doar în situația în care acesta decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat. Or, reclamanta nu invocă niciun drept sau interes legitim privat vătămat prin actul administrativ a cărui suspendare o solicită, în sensul art. 1 din Legea nr. 554/2004. Deși, în mod excepțional, legea conferă posibilitatea să fie admisibile inclusiv cererile unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice de drept privat, care au drept temei încălcarea unui interes legitim public, condiția este ca afirmarea încălcării acestuia să aibă un caracter subsidiar față de invocarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat. O atare restricție în exercitarea acțiunii de contencios administrativ își are rațiunea în eliminarea așa-numitelor „acțiuni populare”, înaintate de diverse persoane de drept privat, care nu sunt în măsură să justifice, prin raportare la propria persoană, o vătămare a unui drept sau interes legitim privat și, ca atare, își întemeiază acțiunea numai pe teza generică a vătămării interesului public.

În susținere, intervenienta a menționat Decizia nr. 8/2.03.2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în care s-a reținut că, pentru determinarea existenței vătămării unui interes subiectiv privat, trebuie efectuată o verificare riguroasă a existenței unei legături directe între actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele reclamantei. Or, potrivit statutului său, aceasta are drept obiect de activitate prevenirea și combaterea abuzurilor împotriva mediului înconjurător sau a animalelor, obiect de activitate care

este unul generic, și nu specific, cum stabilește Înalta Curte de Casație și Justiție, și deci nu o califică pe reclamantă și nici nu oferă justificarea efectuării acestui demers judiciar, întrucât obiectivele enumerate nu acoperă, în concret, legătura directă dintre elementele raportului juridic dedus judecării și obiectivele generice stabilite în statutul acesteia.

Pe fondul cauzei, privitor la susținerea că OMMAP ar fi fost emis cu încălcarea prevederilor de tehnică legislativă, reglementate de art. 77 și art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, intervenienta a arătat că omisiunea de a menționa în mod expres art. 17 din Legea nr. 407/2006 și art. 33 din OUG nr. 57/2007 în preambulul ordinului nu poate constitui un motiv de nelegalitate, deoarece aceste norme impun indicarea numai a acelor temeuri juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis, iar nu a tuturor textelor de lege ale actelor normative incidente și care, inerent, trebuiau respectate. Or, față de obiectul actului normativ în discuție, limitat strict la stabilirea unor cote de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, singurul temei juridic pe baza căruia și în executarea căruia a fost emis actul contestat este art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, care a fost indicat. În același sens sunt și dispozițiile art. 78 din Legea nr. 24/2000.

Nici susținerea că OMMAP nr. 1.400/2020 nu conține în preambul alte prevederi legale incidente, cum sunt cele prevăzute de Legea nr. 407/2006 și OUG nr. 57/2007, directive ale CE, convenții, tratate, acorduri ratificate de România, nu poate fi reținută, față de prevederile art. 11 din Legea nr. 24/2000.

Privitor la motive de nelegalitate ale anexelor nr. 3, 4 și 5 ale Ordinului MMAP nr. 1.400/2020 raportat la art. 17 din Legea nr. 407/2006, art. 33 din OUG nr. 57/2007 și preambulurile din Directiva 2009/147/CE, ale Convenției de la Bonn, ratificată prin Legea nr. 13/1998, ale Acordului de la Haga, ratificat prin Legea nr. 89/2000, precum și de preambulul și art. 2 și 14 ale Convenției de la Rio de Janeiro, ratificată prin Legea nr. 58/2004, și la principiile precauției, prevenției, principiul bunei guvernări, principiul abordării ecosistemice, adoptate în conferința părților la Convenția pentru Diversitate Biologică și care au fost prevăzute în Strategia națională și Planul de acțiune pentru conservarea biodiversității 2014—2020, intervenienta a menționat că studiile menționate la art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007 nu au rolul de a fundamenta emiterea ordinelor pentru stabilirea cotelor de vânat, ci servesc informarea Comisiei Europene în scopuri de cercetare. În ceea ce privește controlul populației speciilor de păsări, directiva în cauză conține alte prevederi exprese în sarcina statelor membre, cum este art. 22, din care rezultă că, în realitate, Comisia lasă la latitudinea statelor membre măsurile pe care acestea le pot lua pentru conservarea speciilor, raportat la condițiile economice ale fiecărui stat membru.

În plus, atât Directiva 2009/147/CE, cât și convențiile, acordurile la care face referire reclamanta stabilesc principii care să guverneze conduita statelor semnatare cu privire la biodiversitate, păsări migratoare etc., dar nu stabilesc reguli de conduită pe care trebuie să le urmeze o anumită instituție a statului semnatar cu ocazia emiterii unor anumite acte normative care vizează conservarea biodiversității, reguli pe care MMAP să le fi încălcat odată cu emiterea ordinului contestat. Or, statul român, în general, respectiv pârâtul, în particular, veghează la aplicarea principiilor precauției, prevenției, principiul bunei guvernări sunt respectate, stabilite prin convenții, acorduri și Directiva 2009/147/EC, prin măsurile preventive și de conservare stabilite prin: art. 26 din Legea nr. 407/2006, art. 37, art. 52 din OUG nr. 57/2007; art. 5—29 din OUG nr. 57/2007; art. 20 alin. (3) din Legea nr. 407/2006, Legea nr. 95/2016, OMAPDR nr. 219/2008, Ordinul nr. 1.948/2010; art. 27 din Legea nr. 407/2006; OMAPDR nr. 219/2008; anexa nr. 2 la OMAAP nr. 478/2002, precum și în OMAPDR nr. 512/2004.

Asociația intervenientă a mai menționat că, în opinia sa, nu poate fi validată susținerea reclamantei că, potrivit Referatului de aprobare nr. 149.007 din 15.04.2020, cotele de recoltă ale speciilor de păsări au fost determinate de personalul de specialitate al gărzilor forestiere, în conformitate cu modelul de calcul teoretic prezentat în Instrucțiunile de aplicare a Normelor de întocmire a studiilor de specialitate pentru gestionarea durabilă a vânatului, prevăzute în anexa nr. 2 la OMAAP nr. 478/2002, precum și în OMAPDR nr. 512/2004, ordine care nu ar reglementa stabilirea cotelor de vânătoare la speciile de păsări menționate în anexele nr. 3, 4 și 5 din OMMAP nr. 1.400/2020. Astfel, deși OMAPDR nr. 512/2004 reglementează metodologia de aprobare a efectivelor pentru principalele specii de vânat, printre care nu se regăsesc și speciile prevăzute în anexele nr. 3, 4 și 5 din OMMAP nr. 1.400/2020, OMAAP nr. 478/2002 privind aprobarea Normelor de întocmire a studiilor de specialitate pentru gestionarea durabilă a vânatului și a Instrucțiunilor de aplicare a Normelor de întocmire a studiilor de specialitate pentru gestionarea durabilă a vânatului reglementează o procedură generală aplicabilă tuturor speciilor pentru care vânătoarea este permisă, iar faptul că în anexa nr. 2 la Ordinul nr. 478/2002 sunt indicate doar în tabelele nr. 2 și 3, cu titlu exemplificativ, indicarea cotelor de recoltă aprobate pentru anii anteriori pentru principalele specii de vânat nu poate restrânge sfera de aplicare a acestui act normativ doar la aceste specii. În plus, în anexa nr. 1 a OMAAP nr. 478/2002 sunt prevăzute Normele de întocmire a studiilor de specialitate pentru gestionarea durabilă a vânatului, care nu conțin niciun fel de mențiune cu privire la anumite specii, ci au caracter general, în timp ce în anexa nr. 2 a aceluiași ordin sunt reglementate Instrucțiunile de aplicare a Normelor de întocmire a studiilor de specialitate pentru gestionarea durabilă a vânatului.

În ce privește nivelul cotelor de vânătoare pentru speciile de păsări menționate în anexele nr. 3, 4 și 5 ale OMAP nr. 1.400/2020, intervenienta a arătat că stabilirea cotelor de recoltă la speciile sedentare de păsări s-a realizat în scopul menținerii echilibrului agro-silvo-cinegetic prin raportare la datele furnizate de site-ul IUCN și de datele din Atlasul speciilor de păsări de interes comunitar din România, ediția 2015, întocmit de către Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor — Direcția Biodiversitate, cote cu privire la care s-a demonstrat a fi nedistructive pentru populațiile de păsări sedentare, nefiind semnalate scăderi numerice semnificative ale acestor populații. Mai mult, sunt sesizate cazuri în care acestea produc pagube însemnate culturilor agricole, ceea ce demonstrează că nivelul cotelor de recoltă, în unele zone, nu este suficient de mare pentru a preveni pagubele. Aceste cote au fost stabilite de către MMAP luând în considerare atât tendința populațiilor acestor specii la nivel european și la nivelul României, prezentată pe site-ul IUCN, cât și estimările efectivelor de păsări prezentate în Atlasul speciilor de păsări de interes comunitar din România, ediția 2015, întocmit de către Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor — Direcția Biodiversitate, în condițiile în care nici legislația națională și nici cea europeană nu prevăd o metodologie de stabilire a unor astfel de cote, modul de stabilire fiind utilizat de pârât încă din anul 2014, nefiind sancționat de forurile internaționale de profil.

Privitor la nelegalitatea prevederilor art. 4 din OMMAP nr. 1.400/2020, intervenienta a invocat faptul că, în opinia sa, interpretarea reclamantei este greșită, întrucât nu ține cont de principiul interpretării sistematice a actelor normative, potrivit căruia o normă juridică nu există pur și simplu, ci numai în corelație cu alte norme juridice.

Astfel, din interpretarea art. 5 din OMMAP nr. 1.400/2020, coroborat cu art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006, care nu interzice aprobarea modificărilor cotelor de recoltă în mod direct de către structurile teritoriale de specialitate ale administratorului faunei cinegetice, cu art. 2 lit. b) din OUG nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere, cu art. 1 pct. 26 lit. x) din Legea

nr. 407/2006, cu art. 13 alin. (2) din HG nr. 743/2015 privind organizarea și funcționarea Gărzilor forestiere și cu art. 8, art. 9 alin. (2) pct. III lit. e) și art. 12 alin. (1) B lit. d) din OMMAP nr. 456/2016 de aprobare a Regulamentului de organizare și funcționare a Gărzilor forestiere, rezultă că reșezarea cotelor de recoltă nu echivalează cu stabilirea în plus a cotelor de recoltă, ci cu restrângerea cotelor deja aprobate, pentru rațiunea luării cu celeritate a unor măsuri urgente extraordinare de protecție a fondului cinegetic.

De altfel, prevederile art. 4 din OMMAP nr. 1.400/2020 nu reprezintă o noutate legislativă, fiind necesară pentru crearea posibilității transferării cotei de recoltă de pe un fond cinegetic pe altul, în cazul modificării condițiilor ecologice din cuprinsul fiecărui fond cinegetic și a mișcărilor naturale de efective când se produc migrări/concentrări ale faunei cinegetice de pe un fond cinegetic pe altul, producând pagube culturilor agricole în anumite perioade din an.

Privitor la motivele de nelegalitate a dispozițiilor art. 10 din OMMAP nr. 1.400/2020, intervenienta a menționat că aspectele menționate în cuprinsul Scrisorii ANSVSA nr. 7.148 din 18.05.2020 privitoare la Recomandările emise la nivel european reprezintă simple recomandări, fără a fi obligatorii pentru statele membre, acest document fiind întocmit doar pentru informare și consultări, nefiind adoptat sau aprobat de Comisia Europeană. Astfel, legislația românească trebuie să fie conformă cu „prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu”, conform art. 148 alin. (2) din Constituția României, nu cu simplele recomandări ale unor organisme cu rol consultativ.

În plus, că, odată cu înregistrarea primului focar de PPA, în temeiul prevederilor Directivei 2002/60/CE de stabilire a dispozițiilor specifice de combatere a pestei porcine africane și de modificare a Directivei 92/119/CEE în ceea ce privește boala Teschen și pesta porcină africană, statului român îi revine obligația de a adopta un plan de măsuri pentru eradicarea acestei boli, plan aprobat și ulterior modificat prin Planul suplimentar de măsuri pentru combaterea pestei porcine africane în România nr. 67.571 din 1.08.2018 emis de Comitetul Ministerial pentru Situații de Urgență privind Combaterea Pestei Porcine Africane și, ulterior, aprobat prin Hotărârea nr. 3/2018 a Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, ce a fost notificat Comisiei Europene și aprobat prin Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1.995 a Comisiei din 13 decembrie 2018 de aprobare a planului de eradicare a pestei porcine africane la porcii sălbatici din anumite zone din România.

Mai mult decât atât, intervenienta a susținut că prevederile art. 10 din OMMAP nr. 1.400/2020 sunt perfect justificate juridic și științific, ele punând în acord legislația secundară privind vânatul cu actele normative de nivel superior emise la nivel național și european cu privire la combaterea pestei porcine, astfel încât implementarea acestor măsuri să ducă la limitarea prejudiciilor greu sau imposibil de reparat și a afectării bunului mers al serviciilor publice cauzate de propagarea pestei porcine africane. Prin urmare, contrar susținerilor reclamantei, pârâtul era pe deplin îndreptățit să ia măsuri drastice pentru diminuarea efectivelor acestora prin stabilirea unor cote de recoltă mai ridicate.

În drept a fost invocată aplicarea art. 17 din Legea nr. 554/2004, art. 63 și 194 și următoarele din Codul de procedură civilă, precum și pe celelalte dispoziții legale expres menționate în prezenta cerere, iar, în probațiune, a solicitat admiterea probei cu înscrisuri.

În ședința publică din data de 8.12.2020, Curtea a admis în principiu cererea de intervenție accesorie în favoarea pârâtului Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, formulată de Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România.

Analizând actele și lucrările dosarului și deliberând cu prioritate, în condițiile art. 248 din Codul de procedură civilă, asupra excepției lipsei calității procesuale active, invocată de pârât și intervenienta accesorie, instanța reține următoarele:

Calitatea procesuală activă presupune existența unei identități între persoana reclamantului și titularul dreptului raportului juridic dedus judecății, în acord cu dispozițiile art. 36 din Codul de procedură civilă.

În speță, cererea de chemare în judecată a fost promovată de asociația reclamantă, organizație neguvernamentală constituită în condițiile OG nr. 26/2000, având ca scop, conform statutului anexat la dosar (filele 18—24 vol. II), între altele, prevenirea și combaterea abuzurilor împotriva mediului înconjurător (protecția mediului) și a animalelor (protecția animalelor), aceasta desfășurând activități și acțiuni de combatere a abuzurilor în realizarea acestor scopuri declarate. Conform statutului, sunt considerate abuzuri împotriva animalelor: „(...) adoptarea și/sau neabrogarea unor acte normative care încalcă Declarația Universală a Drepturilor Animalelor, articolul 13 din Tratatul de la Lisabona, precum și recomandările comunitare, în sensul că promovează, favorizează sau tolerează relele tratamente și cruzimile față de animale; supunerea animalelor la rele tratamente și cruzimi așa cum sunt acestea definite în Declarația Universală a Drepturilor Animalelor, în legislația comunitară și în legislația națională privind protecția animalelor; vânătoarea sportivă (...)”, „orice act de încălcare a legislației de mediu naționale, a legislației și recomandărilor comunitare, precum și a prevederilor Protocolului de la Kyoto”, precum și „distrugerea și/sau exploatarea excesivă a fondului forestier, a fondului cinegetic, fondului piscicol, a florei și faunei; periclitarea prin orice metodă a existenței unor ecosisteme; neluarea măsurilor pentru refacerea ecosistemelor respective”.

În drept, art. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ stabilește că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”, art. 2 lit. a), pârât, r) și s) din același act normativ definind noțiunea de persoană vătămată, de interes legitim privat, de interes legitim public și de organism social interesat. Totodată, art. 8 alin. (11) stabilește expres că „persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cereri prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat”.

Aceste dispoziții au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 8/2020, obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial, respectiv 2.07.2020, conform art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în sensul că, „în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului”.

La pct. 90 al considerentelor acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut explicit că, „în situația acțiunii promovate în contencios administrativ de către organismele sociale interesate, în definiția legală dată acestora prin dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. s) din Legea nr. 554/2004, legiuitorul a avut în vedere reglementarea unui contencios subiectiv, în care invocarea interesului legitim public este subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă însă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele organismului social — asociație, potrivit statutului acestuia”, și că „verificarea existenței acestei legături urmează să se facă de instanțe de la caz la caz,

prin raportare la elementele raportului juridic dedus judecății, nefiind suficient menționarea în statut a activității de «apărare a interesului public», ca scop principal al respectivului organism social interesat”.

Or, efectuând, în concret, această verificare referitoare la legătura dintre scopul asociației reclamante dezvoltat în statut și Ordinul ministrului apelor, pădurilor și mediului nr. 1.400 din 13.07.2020 privind aprobarea cotelor de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, la care vânătoarea este permisă, pentru perioada 2020—14 mai 2021, Curtea constată că aceasta există, de vreme ce scopul declarat al asociației nu are un caracter generic, ci, dimpotrivă, se referă, în concret, la combaterea abuzurilor împotriva animalelor și protecția mediului, conform celor arătate pe larg anterior, la protecția fondului cinegetic și combaterea vânătorii sportive, iar obiectul de reglementare al actului administrativ cu caracter normativ contestat se referă la acțiunile de vânătoare sportivă și limitele desfășurării acesteia.

Prin urmare, față de această situație de fapt, în raport cu normele juridice evocate anterior, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 8/2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea constată că există identitate între persoana reclamantei și titularul dreptului raportului juridic dedus judecății, astfel că va fi respinsă excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor”, invocată prin întâmpinare de către pârâtul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și de către intervenienta accesorie Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România.

Pe fondul litigiului, Curtea reține că, în fapt, prin Ordinul ministrului apelor, pădurilor și mediului nr. 1.400 din 13.07.2020, deus integral la dosar (filele 27—205 vol. II, vol. III și 1—100 vol. IV), la art. 1, au fost aprobate cotele de recoltă pentru speciile de faună de interes cinegetic, la care vânătoarea este permisă, pentru perioada 2020—14 mai 2021, la anexele nr. 3—5 la speciile: porumbel gulerat, porumbel de scorbură, turturică, guguștiuc, ieruncă, prepeliță, ciocârlie de câmp, graur, sturzul de vâsc, sturzul cântător, sturzul viilor, sturzul de iarnă și stâncuță, respectiv găscă de vară, gărița mare, rață mare, rață mică, rață fluierătoare, rață cu cap castaniu, rață moțată, rață pestriță, rață sunătoare, rață lingurar, rață sulțar, rață cărâitoare și rață cu cap negru, precum și lișiță, găinușă de baltă, sitar de pădure, becațină comună, becațină mică, cioară grivă, cioară grivă sudică, cioară de semănătură, coțofană, gaită.

De asemenea, art. 4 a statuat că, „(1) În cazul modificării condițiilor ecologice din cuprinsul fiecărui fond cinegetic și a mișcărilor naturale de efective, în perioada cuprinsă de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la data de 14 mai 2021, la solicitarea gestionarilor fondurilor cinegetice, structurile teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânătoare analizează și aprobă, pe baza documentelor de constatare, reșezarea cotelor de recoltă aprobate prin prezentul ordin” și că „structurile teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânătoare vor înainta organismului de specialitate din cadrul acesteia, lunar, situația actualizată a aprobărilor de reșezare a cotelor de recoltă, emise în baza prevederilor alin. (1)”.

La art. 10 alin. (1)—(3) s-a stabilit că „în zona afectată definită ca aria calculată cu o rază de 13 km de la cazul de pestă porcină africană, compusă din zona infectată cu o rază de 8 km și zona-tampon de 5 km în exteriorul zonei infectate, se recoltează întregul efectiv de mistreți și cotele de recoltă aprobate pentru speciile șacal, vulpe, cioară grivă și coțofană, prin metode de vânătoare care nu dislocă efectivul, respectiv prin metoda «la pândă» și «la dibuit», în termen de 30 de zile de la confirmarea virusului”, că „acțiunile de recoltare prevăzute la alin. (1) se continuă și după îndeplinirea termenului dacă în zona afectată se regăsesc exemplare de mistreț sau dacă nu au fost realizate, din motive justificate, cotele de recoltă aprobate pentru speciile șacal, vulpe, cioară grivă și coțofană, până la ridicarea restricțiilor de către organismele abilitate” și că „exemplarele din

speciile șacal, vulpe, cioară grivă și coțofană din fondurile cinegetice afectate de pesta porcină africană pot fi recoltate în orice perioadă a anului cu respectarea procedurilor prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a) și b)”.

Ordinul MMAPM nr. 1.400/2020 a fost emis cu Avizul nr. 4/2020 al Consiliului Național de Vânătoare și a avut la bază Referatul de aprobare nr. 149.007 din 15.04.2020 (filele 101, 108—109 vol. IV).

În referatul de aprobare se menționează că „determinarea cotelor de recoltă pe specii și fonduri cinegetice, pentru perioada 2020—2021, a fost realizată de către personalul de specialitate al gărzii forestiere în conformitate cu modelul de calcul teoretic prezentat în Instrucțiunile de aplicare a Normelor de întocmire a studiilor de specialitate pentru gestionare durabilă a vânatului, prevăzute în anexa nr. 2 la Ordinul nr. 478/2002 al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor, și cu recomandările din Scrisoarea nr. 136.022 din 22.01.2020 a Ministerului Apelor și Pădurilor. Pentru această acțiune s-a ținut cont de propunerile de cote de recoltă din partea gestionarilor fondurilor cinegetice, de efectivele optime pentru principalele specii de vânat aprobate prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 512/2004, de nivelul cotelor realizate în sezonul anterior și de situațiile concrete din teren (mortalități, condiții climatic și de biotop, pagube produse culturilor agricole etc.)”. De asemenea s-a reținut că, „pentru monitorizarea, controlul și eradicarea pestei porcine clasice, a pestei porcine africane și a rabiei, gestionarii fondurilor cinegetice trebuie să sprijine autoritățile sanitare veterinare (...)”, iar „în scopul cooperării la îndeplinirea programelor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a pestei porcine clasice, a pestei porcine africane și a rabiei, la solicitarea ANSVSA și în concordanță cu legislația în vigoare, se vor impune măsuri care trebuie respectate de gestionarii fondurilor cinegetice în colaborare cu autoritățile sanitare-veterinare teritoriale”.

Ordinul nr. 478/2002 al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor privind aprobarea Normelor de întocmire a studiilor de specialitate pentru gestionarea durabilă a vânatului (filele 110—126 vol. IV) conține reglementări care vizează numai 13 specii de interes cinegetic, respectiv pentru speciile: cerb comun, cerb lopătar, căprior, capra neagră, mistreț, urs, iepure, fazan, potârniche, cocoș de munte, lup, râs, pisică sălbatică.

De asemenea, Ordinul nr. 512/2004 pentru aprobarea efectivelor optime pentru principalele specii de vânat din România se referă la 9 specii de interes cinegetic, respectiv cerb comun, cerb lopătar, căprior, capra neagră, mistreț, iepure, fazan, potârniche, cocoș de munte, râs.

Scrisoarea nr. 136.022 din 22.01.2020 a Ministerului Apelor și Pădurilor, la care face trimitere Referatul de aprobare nr. 149.007 din 15.04.2020 (filele 189—193 vol. IV), reprezintă o comunicare transmisă de pârât către gestionarii de fonduri cinegetice/custozilor ariilor naturale protejate, care conține lămuriri cu privire la modul în care ar trebui să se facă evaluarea vânatului și propunerea cotelor de recoltă, prin raportare la Decizia Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului nr. 10.152/1995, Ordinul ministrului apelor și pădurilor nr. 478/2002, Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 512/2004, Ordinul ministrului apelor și pădurilor nr. 393/2002. Potrivit punctului 5 alineatul 2 din scrisoarea menționată mai sus, „în cazul speciilor de păsări, înscrise în anexele G 5 și I 5, propunerile de cote de recoltă pe fonduri cinegetice se vor stabili în funcție de media cotelor de recoltă pe județ, aprobate în ultimele 5 perioade de vânătoare”, deci fără vreo evaluare a situației actuale și a impactului stabilirii unor astfel de cote asupra populațiilor acelor specii de păsări, iar conform ultimului alineat al acestei scrisori, documentele care au stat la baza evaluării efectivelor de vânat și a cotelor de recoltă se arhivează la sediul gestionarilor și al gărzilor forestiere.

Decizia Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului nr. 10.152/1995 (filele 195—215 vol. IV) a aprobat Instrucțiunile tehnice privind evaluarea efectivelor de vânat și de calcul a

propunerilor de cote de extras aplicabile speciilor de vânat explicit menționate, între acestea regăsindu-se, ca păsări, numai cocoșul de munte/mesteacăn și fazanii.

Pârătul a supus consultării publice, la data de 4.06.2020, proiectul de ordin privind aprobarea cotelor de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, la care vânătoarea este permisă, pentru perioada 2020—14 mai 2021, la solicitarea reclamantei fiind organizată și o dezbatere publică, conform Anunțului nr. DMRC/149.060/4.06.2020, întâlnire în urma căreia s-a întocmit și postat pe site-ul MMAP Minuta nr. 149.083/19.06.2020 (filele 44—50 vol. V).

Ca urmare a consultării publice, prin Adresa nr. 788/8.06.2020 (fila 51 vol. V), Societatea Ornitologică Română a transmis pârâtului că „stabilirea cotelor de vânătoare a fost făcută pe baza evaluărilor doar pentru speciile sedentare admise la vânătoare, la speciile migratoare cotele fiind acordate pe principii subiective și fără fundament științific”, iar „stabilirea unor cote de vânătoare fără o metodologie riguroasă pe bază de studii și evaluări populaționale încalcă principiul exploatării durabile. În lipsa acestor studii nu poate fi vorba de o gestionare a speciilor de interes cinegetic, ci doar de o recoltare bazată strict pe interese financiare și recreativ-sportive, ale cărei efecte asupra stării de conservare a speciilor rămân necunoscute”, astfel că „nu consideră oportună acordarea de cote de vânătoare la speciile de păsări migratoare”.

Anterior emiterii actului administrativ contestat în prezenta cauză, prin Ordinul nr. 637/2019 au fost aprobate cotele de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, la care vânătoarea este permisă, pentru perioada 15.05.2019—14.05.2020 (filele 53—63 vol. V), iar, prin Sentința nr. 37/25.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 622/64/2019, rămasă definitivă prin nerecurare (filele 91—107 vol. V), a fost admisă acțiunea reclamantei și au fost anulate anexele Ordinului MAP nr. 673/2019, prin care s-au aprobat pentru perioada 2019—2020 cotele de vânătoare la 4 specii de păsări migratoare, respectiv ciocârliă de câmp, sturzul viilor, rața cu capul negru și rața sunătoare.

În considerentele acestei hotărâri judecătorești, instanța a reținut, în esență, că Ordinul MAP nr. 673/2019 a fost emis cu încălcarea prevederilor art. 6 alin. (1), art. 20 și 30 din Legea nr. 24/2000 întrucât nu este suficient fundamentat, respectiv „cu încălcarea dispozițiilor art. 17 și 19 din Legea nr. 407/2006, art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007 și punctelor/paragrafelor nr. 3—7, 10 și 13 din Preambulul Directivei 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice, preambulului Convenției privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice, adoptată la Bonn, ratificată prin Legea nr. 13 din 8/01/1998, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 24 din 1998, punctului/paragrafului nr. 5 al Preambulului Acordului privind conservarea păsărilor de apă migratoare african-eurasiatice, adoptat la Haga la 16 iunie 1995, ratificat prin Legea nr. 89 din 10 mai 2000”, deoarece „stabilirea cotelor de recoltă la speciile ciocârlii de câmp, sturzul viilor, rața cu capul negru și rața sunătoare nu este corelată cu vreun act normativ, nu s-a realizat pe baza studiilor de evaluare a speciilor respective întocmite pentru fiecare fond cinegetic, nu a fost precedată de o activitate de documentare și analiză științifică, de o evaluare preliminară a impactului actului normativ, prin identificarea și analizarea efectelor acestora asupra mediului”. Totodată, Curtea de Apel Brașov a mai reținut că „stabilirea cotelor de recoltă la speciile mai sus menționate s-a făcut pe baza calculării mediei cotelor de recoltă aprobate în sezoanele de vânătoare anterioare” fără nicio justificare cu privire la impactul capturării asupra exemplarelor vii ale speciilor respective, fără existența unor informații esențiale pentru stabilirea cotelor de recoltă, cum sunt cele referitoare la exemplarele vii ale populației unei specii.

Motivele de nelegalitate invocate prin acțiune de către reclamantă cu privire la Ordinul ministrului apelor, pădurilor și

mediului nr. 1.400/13.07.2020 privind aprobarea cotelor de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, la care vânătoarea este permisă, pentru perioada 2020—14 mai 2021 vizează, în esență: formula introductivă a actului administrativ; cotele stabilite în anexele nr. 3—5; dispozițiile art. 4 prin care s-a dispus ca structurile teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânătoare să analizeze și să aprobe, pe baza documentelor de constatare, reșezarea cotelor de recoltă aprobate prin ordin; dispozițiile art. 10 alin. (1), (2) și (3) din ordin prin care se reglementează excepții de la recoltarea exemplarelor de vânat pentru speciile de mistreț, șacal, vulpe, cioară grivă și coțofană, în situația zonelor afectate de cazuri de pestă porcină africană.

Cu privire la primul argument de nelegalitate, referitor la formula introductivă a Ordinului nr. 1.400/2020, în sensul că sunt încălcate prevederile art. 77 raportat la art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă coroborate cu art. 17 din Legea nr. 407/2006, art. 33 și anexa nr. 8 din OUG nr. 57/2007, Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 478/2002, Ordinului MADR nr. 512/2004, Ordinului ministrului apelor și pădurilor nr. 393/2002, Deciziei Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului nr. 10.152/1995, deoarece aceasta nu cuprinde toate temeiurile juridice menționate anterior, Curtea constată că acesta nu este fondat.

Astfel, art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 stabilește că „la celelalte categorii de acte normative (respectiv cele care nu sunt emise de Parlament și Guvern) formula introductivă cuprinde autoritatea emitentă, denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, precum și temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis”, iar art. 77 din același act normativ că „ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului. În formula introductivă a acestor acte normative vor fi cuprinse toate temeiurile juridice prevăzute la art. 42 alin. (4)”.

Din interpretarea coroborată a acestor dispoziții, Curtea constată că sintagma „temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis” din art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 impune emitentului unui act normativ obligația de a indica, în concret, actul juridic cu forță ierarhic superioară care îi permite/îl obligă să emită actul respectiv, fără ca prin aceasta să fie impusă o obligație de a indica, exhaustiv, toate actele normative care au legătură cu domeniul de reglementare respectiv, la nivel național și/sau european/internațional.

De asemenea, sintagma „numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului” are semnificația că un act normativ de forță juridică inferioară nu se poate emite decât dacă necesitatea emiterii lui rezultă dintr-o normă juridică de ordin superior.

Or, Curtea constată că Ordinul nr. 1.400/2020 indică drept temei juridic dispozițiile art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, ce reglementează obligația pârâtului de a aproba cotele de recoltă la speciile admise la vânătoare, precum și cele ale art. 36 din același act normativ, care impun condiția aprobării administratorului pentru vânarea exemplarelor din speciile admise la vânătoare, care produc pagube culturilor agricole, silvice sau animalelor domestice. Totodată, sunt indicate prevederile art. 13 alin. (4) din HG nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor și cele ale art. 57 alin. (1) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, ce reglementează dreptul ministrului/ministrului mediului de a emite ordine cu caracter normativ sau individual.

Față de aceste norme juridice, Curtea constată că au fost respectate dispozițiile art. 77 raportat la art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, formula introductivă nefiind obligatoriu a fi completată, așa cum susține reclamanta, cu alte acte normative

de rang egal, respectiv alte ordine și nici cu alte acte normative conexe domeniului respectiv de reglementare.

Curtea mai reține, în plus, că neindicarea în formula introductivă a unui act normativ de rang inferior a unei norme juridice de rang superior care reglementează domeniul respectiv, fie printr-o normă de trimitere din actul în baza căruia a fost emis, fie ca urmare a aplicării principiului interpretării sistematice, nu echivalează cu imposibilitatea instanței de contencios administrativ de a verifica legalitatea emiterii actului astfel întocmit cu aceste norme omise.

Analizând în continuare următorul motiv de nelegalitate, referitor la cotele stabilite în anexele nr. 3—5, Curtea constată că acesta este fondat.

Cu titlu prealabil, Curtea reține că art. 431 alin. (1) din Codul de procedură civilă reglementează elementele autorității de lucru judecat, în manifestarea acesteia, de efect negativ, care împiedică o nouă judecată („nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect”). În ceea ce privește efectul pozitiv al lucrului judecat, înțeles ca posibilitate pentru parte de a se prevala de cele statuate într-o judecată anterioară, atunci când are legătură cu noul proces, Curtea constată că, în prezent, acesta este reglementat de art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă”.

Din interpretarea acestei norme, Curtea reține că, fără a fi împiedicată o nouă judecată, deoarece nu este îndeplinită condiția triplei identități prevăzută de art. 431 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv de părți, obiect și cauză, efectul pozitiv al lucrului judecat obligă instanța ulterioară să aibă în vedere ceea ce o primă instanță a statuat printr-o hotărâre irevocabilă/definitivă și să își argumenteze propriul raționament pe dezlegările anterioare, în condițiile în care acestea au legătură și influențează chestiunea litigioasă dedusă judecătii ulterior.

În cauză, verificând argumentele prezentate de reclamantă prin cererea de chemare în judecată sub acest aspect, Curtea constată că, deși acțiunea ce a făcut obiectul Dosarului nr. 622/64/2019 al Curții de Apel Brașov, a vizat un alt act administrativ cu caracter normativ, respectiv Ordinul MAP nr. 673/2019, acest act a fost emis tot în aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și a vizat aprobarea cotelor de recoltă pentru speciile de faună de interes cinegetic, la care vânarea este permisă, pentru perioada 15.05.2019—14.05.2020, la fel ca Ordinul nr. 1.400/2020 supus controlului judecătoresc prin prezenta acțiune, care reglementează aceleași cote, dat pentru o perioadă ulterioară.

Prin urmare, în condițiile în care art. 1 lit. x), art. 6 alin. (1) lit. f) și art. 17 alin. (1) și (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 administratorul faunei cinegetice, respectiv art. 19 din același act normativ și art. 33 alin. (8) și anexa nr. 8 din OUG nr. 57/2007 au fost interpretate de instanța de judecată inițial sesizată în sensul că: „stabilirea cotelor de recoltă la speciile ciocârlie de câmp, sturzul viilor, rața cu capul negru și rața sunătoare nu este corelată cu vreun act normativ, nu s-a realizat pe baza studiilor de evaluare a speciilor respective întocmite pentru fiecare fond cinegetic, nu a fost precedată de o activitate de documentare și analiză științifică, de o evaluare preliminară a impactului actului normativ, prin identificarea și analizarea efectelor acestora asupra mediului”, respectiv că „stabilirea cotelor de recoltă la speciile mai sus menționate s-a făcut pe baza calculării «mediei cotelor de recoltă aprobate în sezonale de vânătoare anterioare» fără nicio justificare cu privire la impactul capturării asupra exemplarelor vii ale speciilor respective, fără existența unor informații esențiale pentru stabilirea cotelor de recoltă, cum sunt cele referitoare la exemplarele vii ale populației unei specii”, această interpretare se impune în prezentul litigiu prin reținerea efectului pozitiv al lucrului

judecat, cât timp normele juridice interpretate, prin hotărâre judecătorească definitivă, nu au fost modificate de legiuitor.

Or, în cauză, Curtea reține că normele juridice avute în vedere de instanța sesizată cu judecarea Dosarului nr. 622/64/2019 au un conținut identic și la data emiterii Ordinului 1.400/2020. Singurele modificări legislative intervenite sunt cele aduse prin Legea nr. 13/2020, prin care au fost aduse completări, la art. 17 alin. (2), respectiv la art. 19, însă acestea nu sunt de natură să schimbe interpretarea normelor rămase nemodificate, deoarece ele reglementează obligația gestionarului fondului cinegetic pentru realizarea studiilor de evaluare pentru speciile sedentare [art. 17 alin. (2)], respectiv pentru cele din anexa nr. 2 (art. 19). De asemenea, art. 33 alin. (8) și anexa nr. 8 din OUG nr. 57/2007 au rămas neschimbate.

Prin urmare, cum în litigiul anterior instanța de contencios administrativ a stabilit că Ordinul MAP nr. 673/2019, prin care s-au aprobat pentru perioada 2019—2020, este nelegal, deoarece a fost adoptat cu încălcarea dispozițiilor „art. 17 și 19 din Legea nr. 407/2006, art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007 și punctele/paragrafele nr. 3—7, 10 și 13 din Preambulul Directivei 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice, preambulul Convenției privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice, adoptată la Bonn, ratificată prin Legea nr. 13 din 8/01/1998, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 24 din 1998, punctul/paragraful nr. 5 al Preambulului Acordului privind conservarea păsărilor de apă migratoare african-eurasiatice, adoptat la Haga la 16 iunie 1995, ratificat prin Legea nr. 89 din 10 mai 2000”, deoarece „nu s-a realizat pe baza studiilor de evaluare a speciilor respective întocmite pentru fiecare fond cinegetic, nu a fost precedat de o activitate de documentare și analiză științifică, de o evaluare preliminară a impactului actului normativ, prin identificarea și analizarea efectelor acestora asupra mediului”, și „stabilirea cotelor de recoltă la speciile mai sus menționate s-a făcut pe baza calculării «mediei cotelor de recoltă aprobate în sezonale de vânătoare anterioare» fără nicio justificare cu privire la impactul capturării asupra exemplarelor vii ale speciilor respective, fără existența unor informații esențiale pentru stabilirea cotelor de recoltă, cum sunt cele referitoare la exemplarele vii ale populației unei specii”, aceste constatări ale instanței se impun și în prezenta cauză, în măsura în care pârâtul nu a operat nicio modificare în ceea ce privește modalitatea de determinare a cotelor de recoltă față de actul normativ anterior.

În plus, Curtea reține că efectul pozitiv al lucrului judecat al hotărârii arătate se impune a fi reținut chiar dacă litigiul anterior a vizat numai 4 specii de păsări, deoarece interpretarea instanței respective a vizat norme cu caracter general, care se aplică tuturor speciilor, limitele pronunțării instanței în Dosarul nr. 622/64/2019 fiind determinate de aplicarea principiului disponibilității, reglementat de art. 5 din Codul de procedură civilă.

Nu poate fi reținută susținerea pârâtului că, în Sentința nr. 37 din 25.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 622/64/2019, rămasă definitivă prin neexercitarea căii de atac a recursului, instanța a reținut în mod eronat că metodologia de aprobare a cotelor de recoltă trebuie fundamentată științific. Aceste susțineri puteau fi valorificate, eventual, în calea de atac, după rămânerea definitivă a hotărârii, considerentele instanței neputând fi supuse unei noi reevaluări, după expirarea termenului de exercitare a recursului, față de dispozițiile art. 430 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Chiar trecând peste acest aspect prealabil, Curtea constată că art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006 stabilește obligația pârâtului, ca administrator al faunei cinegetice, de a „stabili și aproba anual, până la data de 15 aprilie pentru specia câprior și până la 15 mai pentru celelalte specii admise la vânătoare, cu avizul autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului, cotele de recoltă pentru speciile din anexa nr. 1, care devin obligatoriu de realizat, fără alte avize, acorduri sau

autorizări suplimentare”, iar art. 17 alin. (1) din Legea nr. 407/2006, în forma în vigoare la data emiterii ordinului, stabilește că „gestionarii sunt obligați să asigure gospodărirea faunei de interese cinegetice, cu respectarea principiului durabilității, pe baza studiilor de evaluare și a planurilor de management cinegetic întocmite pentru fiecare fond cinegetic, pentru perioada de valabilitate a contractului de gestionare”, studii care, pentru speciile sedentare, „se întocmesc anual de către personalul cu specializare silvică sau cinegetică angajat al gestionarului fondurilor cinegetice și vor fi supuse aprobării administratorului”.

Potrivit art. 19 din Legea nr. 407/2006, „în scopul conservării biodiversității, regimul juridic al vânării mamiferelor și păsărilor, inclusiv a celor migratoare, este reglementat de prezenta lege și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice”.

De asemenea, art. 33 alin. (8) din OUG nr. 57/2007 stabilește că „pentru asigurarea protecției, managementului și utilizării durabile a populațiilor speciilor de păsări al căror areal natural de distribuție include teritoriul României este necesară realizarea de studii și cercetări având ca subiect temele prevăzute în anexa nr. 8”, iar anexa nr. 8 — Studii și cercetări necesare pentru asigurarea protecției, managementului și utilizării durabile a populațiilor speciilor de păsări menționează: a) listele naționale ale speciilor amenințate cu dispariția sau ale celor periclitare, ținându-se cont de arealul natural de distribuție al acestora; b) enumerarea și descrierea din punct de vedere ecologic a zonelor situate de-a lungul rutelor de migrație și care au o importanță deosebită pentru speciile migratoare, în special ca zone de iernat și cuibărit; c) prezentarea datelor referitoare la nivelul populațiilor speciilor migratoare, ca rezultat al studiilor realizate pe baza metodei de inelare; d) evaluarea influenței metodelor de capturare a păsărilor sălbatice asupra nivelurilor populaționale; e) dezvoltarea sau îmbunătățirea metodelor ecologice de prevenire a pagubelor cauzate de păsări; f) determinarea rolului anumitor specii ca indicatori ai poluării mediului; g) studierea efectelor adverse ale poluării chimice asupra nivelurilor populaționale ale speciilor de păsări.

Din interpretarea coroborată a acestor norme, Curtea reține că adoptarea uneia dintre cele mai importante măsuri referitoare la fondul cinegetic, respectiv stabilirea cotelor de recoltă pentru speciile admise la vânătoare, în condițiile art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006, nu poate face abstracție de imperativul conservării biodiversității și al menținerii echilibrului ecologic, ca principii reglementate expres pentru regimul cinegetic, de art. 1 alin. (1) lit. x) din același act normativ. Or, verificarea respectării acestor principii nu poate avea loc în lipsa efectuării studiilor de evaluare, prevăzute de altfel, de legiuitor, conform normelor evocate anterior.

Nu poate fi validată apărarea pârâtului că legislația europeană nu prevede o metodologie științifică pentru evaluarea speciilor de păsări migratoare și nici pentru stabilirea mărimii cotelor de recoltă, deoarece normele juridice internaționale evocate de către reclamantă stabilesc principiile generale de conduită a statelor semnatare, iar, ulterior, legislația națională preia aceste norme principiale, le dezvoltă la nivel național și impune conduita autorităților publice naționale. Or, legiuitorul român a statuat, prin normele evocate anterior, necesitatea efectuării studiilor de evaluare pentru asigurarea realizării principiului utilizării durabile a resursei cinegetice, astfel că stabilirea cotelor de recoltă pentru speciile admise la vânătoare nu se poate realiza în lipsa acestora.

Aceasta este, de altfel, și poziția exprimată de Societatea Ornitologică Română prin Adresa nr. 788 din 8.06.2020 transmisă pârâtului în urma procedurii de consultare publică, cu privire la toate categoriile de păsări, sedentare sau migratoare.

În plus, Curtea constată că poziția pârâtului nici nu este constantă, de vreme ce pentru celelalte specii admise la vânătoare (mamifere), pentru care se aprobă cote de recoltă, vizate de art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006, stabilirea acestora s-a făcut prin raportare la rezultatele acțiunilor de

evaluare efectuate de gestionarii fondurilor cinegetice, în perioada februarie—martie, pe baza instrucțiunilor indicate expres în Scrisoarea nr. 136.022 din 22.01.2020 a Ministerului Apelor și Pădurilor. Or, această diferențiere nu poate fi justificată, principiul utilizării durabile a resursei cinegetice impunând aplicarea studiilor de evaluare, în egală măsură, tuturor speciilor afectate de vânătoare, numai așa putându-se realiza obiectivul de conservare a biodiversității.

Curtea mai reține că această evaluare este cu atât mai necesară cu cât din rapoartele efectuate în conformitate cu art. 12 din Directiva Păsări, pe perioada 2008—2012, rezultă că, la o parte a speciilor de păsări vizate de actul administrativ cu caracter normativ contestat în prezenta acțiune, tendința populației de reproducere este „în scădere”/”incert”, pe termen lung, iar statutul populației a fost evaluat ca „amenințat” (filele 182, 191 vol. VI și 2, 12, 20, 31, 42, 61, 71, 82, 102, 182 vol. VII).

În ce privește prevederile art. 4 din Ordinul nr. 1.400/2020, care permit structurilor teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânătoare posibilitatea de a modifica/reaproba cotele de recoltă aprobate de pârâtul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor prin Ordinul nr. 1.400/2020, Curtea constată că argumentele de nelegalitate invocate de către reclamantă sunt întemeiate.

Astfel, potrivit art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006, competența legală de stabilire și aprobare anuală a cotelor de recoltă pentru speciile admise la vânătoare aparține administratorului faunei cinegetice, respectiv pârâtului Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, fără ca legiuitorul să prevadă posibilitatea ca, după aprobarea lor, acesta să delege structurilor teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânătoare posibilitatea de modificare a acestor cote. Or, de vreme ce legiuitorul a stabilit titularul obligației de determinare a cotelor de recoltă, pentru a putea fi admise derogări de la această regulă, cu privire la eventualele modificări ulterioare, acest drept trebuia conferit explicit, altfel, aplicându-se principiul simetriei formelor — modificarea trebuie să fie efectuată de cel care are competența de stabilire/întocmire.

Nu poate fi reținută apărarea pârâtului în sensul că, de vreme ce legiuitorul nu interzice delegarea de competență, aceasta este permisă conform art. 2 lit. b) din OUG nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere, art. 1 lit. x) din Legea nr. 407/2006, art. 13 alin. (2) din HG nr. 743/2015 privind organizarea și funcționarea Gărzilor forestiere, art. 8, art. 9 alin. (2) și art. 12 alin. (1) din OMMAP nr. 456/2016 prin care a fost aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a Gărzilor forestiere.

Art. lit. b) din OUG nr. 32/2015 stabilește între principalele atribuții ale Gărzilor pe cea de „b) monitorizarea, implementarea și controlul aplicării regimului cinegetic în fondul cinegetic național”. Or, „monitorizarea”/„implementarea”/„controlul” sunt noțiuni care nu implică, în niciun mod, modificarea deciziei adoptate la nivelul pârâtului, ca organ ierarhic superior Gărzilor forestiere. În plus, dispozițiile din HG nr. 743/2015 și OMMAP nr. 456/2016, acte normative de rang inferior legii, nu pot duce la o interpretare contrară a art. 6 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 407/2006, unde legiuitorul a fost explicit în desemnarea autorității competente să stabilească aceste cote de recoltă.

În ceea ce privește motivele de nelegalitate invocate prin raportare la dispozițiile art. 10 din OMMAP nr. 1.400/2020, Curtea constată că argumentele reclamantei sub acest aspect nu sunt fondate.

Astfel, în temeiul prevederilor Directivei 2002/60/CE de stabilire a dispozițiilor specifice de combatere a peștei porcine africane și de modificare a Directivei 92/119/CEE în ceea ce privește boala Teschen și pesta porcină africană, statul român a adoptat un plan de măsuri pentru eradicarea acestei boli, plan aprobat și ulterior modificat prin Planul suplimentar de măsuri pentru combaterea peștei porcine africane în România nr. 67.571/1.08.2018, emis de Comitetul Ministerial pentru Situații de Urgență privind Combaterea Pestei Porcine Africane și, ulterior, aprobat prin Hotărârea nr. 3/2018 a Comitetului

Național pentru Situații Speciale de Urgență, plan de măsuri notificat Comisiei Europene și aprobat prin Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1.995 a Comisiei din 13 decembrie 2018 de aprobare a planului de eradicare a peștei porcine africane la porcii sălbatici din anumite zone din România.

Or, măsurile dispuse la art. 10 alin. (1), (2) și (3) din Ordinul MMAP nr. 1.400/2020 sunt în acord cu aceste acte emise la nivel național, astfel cum au fost comunicate pârâtului anterior emiterii ordinului contestat, conform Adresei nr. 1.148 din 18.05.2020 (filele 102—103 vol. IV).

Faptul că există noi recomandări europene în privința eradicării PPA, pentru care ANSVSA a luat măsuri pentru modificarea planului în vigoare, conform aceleiași adrese, nu poate atrage nelegalitatea actului administrativ în litigiu, deoarece recomandările europene invocate de către reclamantă nu sunt cuprinse în acte juridice care, conform TUE și TFUE, produc efecte directe în dreptul național. Prin urmare, până la momentul implementării acestor reglementări în dreptul național, printr-o modificare a planului de măsuri în vigoare, autoritatea pârâtă nu are obligația de a le implementa.

Nici critica reclamantei privind faptul că Hotărârea nr. 3/2018 a Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență nu indică explicit în categoria de „prădători” speciile a căror vânare este

permisă, în arealul afectat de PPA, iar indicarea de către pârât a speciilor cioară grivă, coțofană, șacal și vulpe nu este documentată științific, nu poate fi reținută, de vreme ce chiar reclamanta indică faptul că aceste specii sunt omnivore și oportuniste. Or, acest comportament este cel vizat de planul de măsuri adoptat de Comitetul Național pentru Situații Speciale de Urgență, deoarece este de natură să contribuie la răspândirea PPA.

Pentru toate aceste considerente, în baza art. 18 din Legea nr. 554/2004, Curtea va admite în parte acțiunea formulată, completată și precizată de către reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și va anula art. 4 din Ordinul ministrului apelor, pădurilor și mediului nr. 1.400/13.07.2020 privind aprobarea cotelor de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, la care vânatoarea este permisă, pentru perioada 2020—14 mai 2021, precum și anexele nr. 3, nr. 4 și nr. 5 la acest ordin și va respinge restul pretențiilor ca neîntemeiate.

Față de soluția pronunțată asupra cererii principale, Curtea va admite numai în parte cererea de intervenție accesorie în interesul pârâtului formulată de către Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România.

Nefiind solicitate cheltuieli de judecată la momentul dezbaterilor,

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii,

DISPUNE:

Respinge excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor”, invocată prin întâmpinare de către pârâtul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și de către intervenienta accesorie Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România.

Admite în parte acțiunea formulată, completată și precizată de către reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor”, cu sediul în Brașov, bd. Valea Cetății nr. 31, bl. A39, sc. B, ap. 12, județul Brașov, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, cu sediul ales în București, str. Jean Louis Calderon nr. 70, sectorul 2 (la Mocanu și Asociații SPRL).

Anulează art. 4 din Ordinul ministrului apelor, pădurilor și mediului nr. 1.400/13.07.2020 privind aprobarea cotelor de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, la care vânatoarea este permisă, pentru perioada 2020—14 mai 2021, precum și anexele nr. 3, nr. 4 și nr. 5 la acest ordin.

Respinge restul pretențiilor ca neîntemeiate.

Admite în parte cererea de intervenție accesorie în interesul pârâtului, formulată de către Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România, cu sediul în București, Calea Moșilor nr. 128, sectorul 2.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, cererea de recurs urmând a se depune la Curtea de Apel Brașov.

Pronunțată în condițiile art. 396 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței astăzi, 18.12.2020.

PREȘEDINTE
MARIA IULIANA MIHAI

Grefier,
Tatiana Micu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

